

סדרת "רשומות האכסנאית"

אילונה אנדרוז

אכסנייה בלב היקום

תרגמה מאנגלית: דורית תמיר

אילונה אנדרוז

אכסניה בלב היקום

רשומות האכסנאית

ספר ראשון

מאנגלית: דורית תמיר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

Clean Sweep | Ilona Andrews

Innkeeper Chronicles - book 1

Translated by: Dorit Tamir

Copyright © 2013 by Andrew Gordon and Ilona Gordon.
Published by arrangement with Nancy Yost Literary Agency

עורכות ראשיות: דורית תמיר | ורד רוה שמואל
עריכת תרגום: חמוטל לוין
הגהה: צופיה סילברמן
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד: גרינהויז – הרצליה

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית שמורות לא(א)הבות הוצאה לאור
בע"מ | האגוז 6 פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין | Email: info@
ahavot.com | www.ahavot.com ולדורית תמיר – ספרים בעלמא
השלום 11, אבן יהודה | tdorit@gmail.com | www.almabooks.co.il

All Rights Reserved © 2025 Ahavot Publishing Ltd. | HaEgoz 6,
Haman Industry park, Modi'in, Israel | Email: info@ahavot.com
And Dorit Tamir - Alma Books | 11 Hashalom st., Even Yehuda
Israel | Email: tdorit@gmail.com ,4050429

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או
לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק
שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה
אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

דאנאקוד: 1572-533037

נדפס בישראל תשפ"ה 2025 Printed in Israel

אכסניה בלב היקום

1

ברוטוס מת. הגופה שלו היתה מונחת מתחת לעץ אלון על המדשאה של משפחת הנדרסון. כמה שכנים התאספו מסביב לגווייה בפנים הלומות צער.

הבוקר דווקא התחיל יפה כל כך. הקיץ הטקסני הואיל סוף-סוף להתקרר קצת והניח לבריזה קלה ועליזה לחדור לאזור. אף ענן לא הכתים את השמיים הכחולים, וההליכה אל חנות הנוחות בתחנת הדלק היתה נעימה למדי. בדרך כלל אני לא עורכת קניות בתחנת הדלק ביום שישי בשבע וחצי בבוקר, אבל כשמנהלים אכסניה, המדיניות המומלצת היא להיענות לבקשות של האורחים, במיוחד אם הם שילמו תמורת שהות לכל החיים. לכן אספתי את שערי הבלונדיני לקוקו, לבשתי את החצאית הפרחונית, נעלתי זוג סנדלים, וגמאתי את שמונה מאות המטרים שהפרידו בין האכסניה לחנות.

בדרכי חזרה עם הקניות, ראיתי את השכנים שלי נאספים מתחת לעץ. וכך, ברגע אחד, היום השמח שלי נקטע.

"היי, דינה," אמרה מרגרט פינדה.

"שלום." מבט קצרצר לעבר הגופה גילה לי את כל מה שהייתי צריכה לדעת. בדיוק כמו בפעמיים הקודמות.

ברוטוס לא היה בדיוק כלב טוב. הוא היה צ'או-צ'או שחור ומגודל, בעל מזג רע וחשדני כלפי כולם, שבדרך כלל עשה הרבה יותר מדי רעש. פעילות הפנאי העיקרית שלו, כאשר הצליח לברוח מהחצר של מר בירן, היתה להסתתר מאחורי פחי האשפה ולפרוץ בנביחות רועמות על מי שהעז לעבור בסביבה. הוא באמת היה מעצבן מאוד, אבל לא הגיע לו למות.

לאף כלב לא מגיע למות בצורה כזאת. "אני לא אתפלא אם זאת היתה פומה," אמרה מרגרט. היא היתה בת ארבעים ומשהו, שזופה ודקיקה, וענן תפוח של תלתלים כהים מסגר את פניה. היא הביטה שוב בגופה ואז הפנתה אליה את הגב והניחה יד על הפה. "זה פשוט נורא." "כאילו, פומה אמיתית?" קיילי הנדרסון הרימה את הראש מהטלפון. כמו כל בת שבע-עשרה טיפוסית, קיילי חיה בשביל דרמה.

דייוויד הנדרסון משך בכתפיו. הוא היה איש חסון, לא שמן אבל עבה באזור המותניים. לו ולאשתו היתה חנות לאביזרי בריכה בעיר והם עשו כמיטב יכולתם לגדל את קיילי כראוי, גם אם בהצלחה חלקית בלבד.

"כאן? במתחם?" דייוויד הניד את ראשו לשלילה. "למה לא?" מרגרט שילבה את זרועותיה. "יש פה ינשופים."

"ינשופים עפים," ציין דייוויד. "טוב, ברור שהם עפים. הם ציפורים."

זו לא היתה פומה. פומה היתה תופסת את הכלב בעורף, ואז גוררת אותו מכאן או לפחות אוכלת את הבטן ואת האיברים הפנימיים. היצור שהרג את ברוטוס ריסק לו את הגולגולת במכה קטלנית ואז חרץ את צדדיו ושפך לו את הקרביים, אבל לא טרח

לנגוס בו. זה היה הרג שנועד להפגין שליטה בשטח, והמסר היה – תראו כמה נורא ופיקח אני.

"זה הכלב השלישי תוך שבועיים," אמרה מרגרט. "ברור שזאת פומה."

הקורבן הראשון היה בוקסרית חביבה, אבל טיפשה וחמקנית, שהתגוררה ברחוב הסמוך. מצאו אותה בדיוק כך, שפוכת קרביים, מאחורי הגדר החיה ליד תיבות הדואר. השני היה ביגל בשם תומפסון, פרחח מדשאות ידוע לשמצה, שמשימת חייו היתה להשאיר מזכרת על כל פיסת דשא מכוסה. גופתו הושארה בצל שיח. ועכשיו ברוטוס.

לברוטוס היתה פרווה עבה וצפופה. ליצור שריטש את צידו בטנו היו טפרים ארוכים. טפרים ארוכים וחדים כתער שצמחו מאצבעות מיומנות.

"מה דעתך, דינה?" מרגרט שאלה.

"כן, זו פומה," אמרתי. "בוודאות."

דייוויד נשף. "אני זו. אני צריך לקחת את קיילי לבית הספר ולפתוח את החנות בעוד רבע שעה. מישהו הודיע לביירן?" ברוטוס היה משובש נפשו של ביירן. הוא טייל איתו בשכונה כל יום אחרי הצהריים, וקרן מאושר כשמישהו חלק לברוטוס מחמאות.

"התקשרתי אליו," מרגרט אמרה. "הוא בטח יצא להסיע את הנכדים שלו לבית הספר. השארתי הודעה." היי, אני מצטערת לספר לך שהכלב שלך מת בדרך מזעזעת... חייבים לעצור את זה. עכשיו.

גבר צעד לאורך הרחוב. צעדיו הקלים והקפיציים העידו שהוא מסוגל לרוץ, ומהר. שון אוונס. תזמון לא רע. שון אוונס היה תוספת חדשה לשכונת אבלון. על פי השמועות הוא איש צבא לשעבר. השמועות היו נכונות כנראה. הניסיון

לימד אותי שאנשי צבא לשעבר נחלקים לשני סוגים. הסוג האחד גידל שיער ארוך, הצמיח זקן, ועשה את כל מה שלא היה יכול לעשות בזמן השירות. הסוג האחר עשה כמיטב יכולתו להעמיד פנים שמעולם לא השתחרר מהצבא.

שון אוונס השתייך לקבוצה השנייה. השיער שלו, בצבע חום-חלודה, היה מסופר קצר. לסתו הרבועה היתה מגולחת למשעי. הוא היה גבוה ורחב כתפיים, וגופו החזק והשרירי היה מעוצב לתלפיות בזכות אימוני כושר תכופים. נראה שאין לו בעיה להרים תרמיל במשקל עשרים קילו, להתרוצץ איתו בכל רחבי העיר, ואז לכתוש במו ידיו מספר לא סביר של אויבים לכדי עיסה מדממת, על רקע פיצוצים אדירים. הוא יצר רושם מנומס, אבל משהו במבט שלו שידר מסר ברור. אל תתעסקו איתי.

"שון!" מרגרט נופפה. "יש לנו עוד כלב מת!"

שון שינה קלות את מסלול ההליכה שלו, והתקדם ישירות אלינו.

"הוא שווה שאפשר למות", ציינה קיילי.

הפנים של דייוויד הסגילו. "האיש בן עשרים ושבע. הוא לא בשבילך."

"לא אמרתי שאני רוצה לצאת איתו, אבא. אלוהים."

מבחינתי ההגדרה של "שווה" היתה מורכבת יותר, וכללה בהכרח גם שכל, חוש הומור ועוד כמה תכונות. אבל אם נתעלם לרגע מכל הדרישות האלה, שון אוונס בהחלט היה מראה מלבב. לרוע המזל, לאור מה שהתרחש שלשום בלילה הוא גם היה החשוד המרכזי שלי בהרג הכלבים.

שון עצר והסתכל על ברוטוס. כשהרים ראש בדקתי את עיניו. הן היו בצבע ענבר, מין גוון מיוחד של חום עם נגיעה מוזהבת, כמעט כתומות באור השמש, והיה בהן מבט מופתע. הוא לא הרג את ברוטוס. שחררתי נשיפה חרישית.

מעבר לעיקול הופיע הג'יפ השחור של מר ביירן. אוי, לא. ההנדרסונים ביצעו נסיגה מחושבת ומרגרט נופפה לעבר הג'יפ. שון התבונן בכלב עוד זמן־מה, נד בראשו והתרחק מהגופה. הוא התכוון ללכת. זה רעיון גרוע לעצור אותו ולמשוך את תשומת ליבו. וזה רעיון גרוע אפילו יותר להיות מעורבת בפרשת הכלבים המתים. אבל החלופה היא לא לעשות דבר. בפעמיים הראשונות לא עשיתי כלום, ורוצח הכלבים הסדרתי לא הראה שום סימן שהוא מתכוון להפסיק.

"מר אוונס?" קראתי. "אפשר לדבר איתך רגע?"
הוא הסתכל עליי כאילו לא ראה אותי מעולם. "אנחנו מכירים?"

"קוראים לי דינה. אני הבעלים של האכסניה."
הוא הביט מעבר לכתפי לעבר הבית הישן שנח בפתח השכונה.
"הזוועה הזאת?"

כמה שאתה חמוד. "כן."
"איך אני יכול לעזור?"

הג'יפ נעצר בחריקת בלמים. מר ביירן יצא ממנו. נדמה כי הגבר המבוגר והנמוך התכווץ עוד יותר ככל שהתקרב לגופה של כלבו. פניו היו לבנות כסיר. שון ואני העפנו בו מבט.
"כמה זמן אתה מתכוון לתת לזה להימשך?" שאלתי בשקט.
שון קימט את מצחו. "לא הבנתי."
"ברור שמישהו הורג כלבים בשטח שלך. די מתבקש שתרצה לטפל בזה."

שון הסתכל עליי במבט אטום. "גברתי, אני לא יודע על מה לעזאזל את מדברת."

גברתי? גברתי? אני צעירה ממנו בארבע שנים לפחות.
מר ביירן כרע על הדשא ליד הגופה של ברוטוס. פניו נפלו.
"את שני הכלבים הראשונים הסתירו, אבל הפעם השאירו את

הגופה בשטח פתוח. מי שהרג אותם מעלה הילוך. הוא מתגרה בך. הוא לא טרח להחביא אותו."

הבעת פניו אמרה שאין לו כוח לשטויות. "אני מתחיל לחשוב שאת משוגעת."

מר ביירן נראה כאילו עוד רגע יתמוטט. "תסלח לי." הנחתי על הרשא את השקית עם הקניות, עקפתי את שון, וכרעתי ליד הגבר המבוגר. הוא כיסה את פניו בידיו.

"אני כל כך מצטערת."
"אני לא מבין," מר ביירן אמר בקול חלול. "הוא היה בסדר גמור כשהוצאתי אותו בבוקר לחצר. אני לא מבין... איך הוא יצא משם בכלל?"

מרגרט החליטה שזה רגע טוב להימלט ונסוגה משם. "אולי כדאי שתחזור הביתה," אמרתי. "אני אביא אליך את ברוטוס במכונית שלי."

היד שלו רעדה. "לא, הוא הכלב שלי. אני חייב לקחת אותו לווסרינר..."
"אני אעזור לך," הבטחתי.

"אביא משהו כדי לרפד את תא המטען," שון אמר. "תנו לי דקה."

"אני לא יכול..." פניו של מר ביירן התקשו.
"אני אטפל בזה," שון אמר. "משתתף בצערך."
שון חזר עם כמה יריעות ניילון. עטפנו את גופתו של ברוטוס, וכעבור חמש דקות נשא שון את החבילה אל הג'יפ. מר ביירן נכנס לרכב ושון ואני צפינו בו נוסע לדרכו.

"אני רק רוצה למנוע אי־הבנות," אמרתי. "מכיוון שאתה מסרב להגן על השטח שלך, אני אצטרך לטפל בזה."
הוא רכן לעבר. "גברת, אני חושב שכבר אמרתי לך – אני

לא יודע על מה את מדברת. תחזרי הביתה לטאטא את המרפסת או משהו."

הוא רוצה להעמיד פנים שהוא סתום. לא היה לי הרבה מה לעשות בעניין. אולי הוא פחדן, אם כי הוא לא עשה רושם כזה. אולי פשוט לא אכפת לו. ובכן, לי אכפת. וזה מספיק. "בסדר גמור. כל עוד לא תפריע לי, לא תהיה לנו בעיה. היה נעים להכיר, מר אוונס."

התחלתי ללכת הביתה.

"גברת, את משוגעת," הוא קרא אחריי.

אולי אני משוגעת, אבל אני טועה רק לעיתים נדירות, והיתה לי תחושה חזקה שהחיים בפרוורי העיירה רד-דיר בטקסס עומדים להסתבך, ובגדול.

אכסניית גרטורד האנט ניצבה בכניסה לשכונת המגורים אבלון. שטחה היה כשנים-עשר דונם, ואת רובו מילאו המטע והגן. כמה עצי אלון בוגרים הטילו צל על הבית, וגדר חיה בגובה מטר ועשרים תחמה את הדשא לאורך החזית הפונה אל הרחוב. חיפוי העץ בדוגמת אדרת דגים שכיסה פעם את המבנה נרקב מזמן והוחלף בגרסה מודרנית ומעשית יותר בצבע ירוק-יער עמוק. הבניין בן שלוש הקומות נבנה בסוף שנות השמונים של המאה התשע-עשרה ונשא את כל המאפיינים הטרבחניים של סגנון המלכה אן: מרפסת היקפית עמוקה, עמודים קורינתיים קצרים שחלשו על הכניסה, שלוש מרפסות קטנות בקומה השנייה, גג ששוליו חרגו החוצה וחלונות מפרץ בולטים שהשתרכבו ממנו במקומות אקראיים. האכסניה, כמו רבים מהבתים הוויקטוריאניים הישנים, היתה א-סימטרית, ומי שהשקיף על

צידה הצפוני ואחר כך על צידה הדרומי, היה עשוי לחשוב שבכלל לא מדובר באותו בית. מהקיר המזרחי התבלט מגדל קטן, מהצד המערבי בצבץ חדר שמש עגול. קצת כאילו שטירה ימי-ביניימית ואחוזה דרומית מהעידן שקדם למלחמת האזרחים הביאו אל העולם צאצאית, והמיילדת היתה מעצבת עוגות חתונה גותית.

האכסניה היתה גדושה בפיתוחים, חסרת היגיון ועמוסה בפרטים, אבל היא לא היתה מזוויעה. עליתי במדרגות המרפסת וליטפתי את העמוד הבהיר. "הוא אידיוט גס רוח. אל תשימי לב אליו. אני חושבת שאת מקסימה."

האכסניה לא ענתה.

פסעתי פנימה, והלב שלי ניתר בשקט כשנדתי בראשי לשלום אל התמונה של הוריי התלויה על הקיר במבואת הכניסה. בכל פעם שיצאתי מהאכסניה היתה בי תקווה זעירה שכאשר אחזור הם יעמדו ויחכו לי באמצע המסדרון.

בלעתי רוק, פניתי שמאלה, עליתי במדרגות הרחבות שמובילות אל הקומה השנייה, ויצאתי אל המרפסת הצפונית, שם הוד מעלתה קלדניה קארט מגרן לגמה תה. היא נראתה באמצע שנות השישים לחייה, אך היה ברור שמדובר בשישים שנה שעברו בחיק מותרות. שעה הכסוף היה אסוף על עורפה בפקעת מהודקת. היה לה פרופיל מסותת, אף יווני קלאסי, עצמות לחיים מודגשות, ועיניים כחולות שהביטו על העולם במבט נוגה, אלא אם כן משהו הצחיק אותה. היא החזיקה את כוס התה שלה בעידון רב, והשקיפה על הרחוב שמתחתיה בארשת עגומה ומעט לעגנית.

הסתרתי חיוך. קלדניה החכמה, אשת העולם הגדול, הקרינה עייפות אופנתית מהחיים. למרות האדישות שהפגינה לא היתה

לה שום כוונה ללכת בלאט אל תוך הלילה, והיא השקיעה מאמצים של ממש כדי להבטיח שלא תעזוב את העולם בזמן הקרוב.

פתחתי את שקית הקניות והוצאתי מתוכה אריזה צהובה ופחית צהובה. "חטיף הפניונס ומשקה המלוי-ילו שלך, הוד מעלתך."

"אה!" קלדניה התעוררה לחיים. "תודה לך." היא פתחה את האריזה בתנועה קלה ושפכה אל הצלחת כמה טבעות בטעם בצל, הרימה בעדינות טבעת אחת, נגסה בה ולעסה בעונג גלוי.

"איך הלך לך עם איש הזאב?" היא שאלה. התיישבתי לידה. "הוא מעמיד פנים שאני לא שפויה ושהוא לא יודע על מה אני מדברת."

"אולי הוא בהדחקה."

הרמתי גבות.

קלדניה לעסה בנחת טבעת בצל נוספת. "חלק מהם מסרסים את עצמם נפשית, יקירתי. אם שתלטנית ואדוקה, אב חלש וכנוע – את יודעת איך זה. לזיכרון התורשתי יש מגבלות. אני באופן אישי אף פעם לא עודדתי הדחת דחפים."

כן, וכמה מיליוני אנשים שילמו על כך בחייהם.

קלדניה הצמידה את ציפורן האגודל שלה לשפתה של פחית המשקה וסובבה אותה. המתכת חרקה. היא הרימה את הלשונית והסירה את כל החלק העליון של גליל האלומיניום. שולי העיגול המושלם היו חדים כתער. היא מזגה את תוכן הפחית לתוך ספל התה שלה ושתתה בחיוך.

"הוא לא בהדחקה," אמרתי. "כבר חודשיים שהוא מסמן כל סנטימטר מהשטח שלו."

קלדניה הרימה גבות. "ראית אותו עושה את זה?" הנהנתי. שון אוונס לא דמה לאף אחד אחר, אפילו בחושך.

היה לו סגנון תנועה ייחודי – כמו של חיה גמישה, רבת-עוצמה, משחרת לטרף.

"הצלחת להציץ בכלי שלוו?"

"נו, באמת..."

קלדניה משכה בכתפיה. "רק רציתי לדעת אם הוא מאובזר היטב. זו סקרנות טבעית."

סקרנות. בטח. "אין לי מושג. הוא לא היה חושפני במיוחד ולא נשארתי יותר מדי."

"טעות", קלדניה לגמה מהכוס שלה. "Carpe diem quam minimum credula postero, יקירתי."

"אני לא מעוניינת לנצל שום הזדמנות עם שון אוונס. אני רק רוצה להפסיק את רצח הכלבים."

"את יודעת שזו לא הבעיה שלך, יקירתי. זה לא מאיים על האכסניה."

"האנשים האלה הם השכנים שלי. וגם שלך. "אין להם מושג עם מה יש להם עסק. הרוצח נעשה יותר ויותר נועז. מה יהיה אם הקורבן הבא שלו יהיה ילד?"

קלדניה גלגלה עיניים. "במקרה כזה, מי שנחשבים לרשויות החוק בפינה הזו של היקום יתמודדו עם זה. הם ככל הנראה ייכשלו באופן מרשים, ואז או שהפושע יפסיק כדי לא למשוך תשומת לב נוספת או שהסנאט ישלח מישהו לטפל בזה. בכל מקרה, יקירתי, זו לא הבעיה שלך."

הסתכלתי למטה אל הרחוב. המרפסת אפשרה תצפית נוחה למרחק של כמעט שלוש מאות מטר, עד לפנייה הראשונה של הכביש בעל השם המגוחך דרך קמלוט, לפני שהוא התחיל להתפתל בתוך השכונה. אנשים מיהרו לעבודה. מימין ראיתי צמד זאטוטים על תלת אופן שרכבו הלוך ושוב לאורך שביל הגישה של הבית שלהם. משמאל מילאה מרגרט את הכלים שלה

להאכלת הציפורים, וכדור פרווה אדמדם וזעיר שהתיימר להיות כלבת פומרניאן קיפץ מעלה ומטה ליד רגליה.

אלה השכנים שלי. החיים שלהם רגילים והבעיות שלהם רגילות. הם מתגוררים בפרוורים, מתמודדים עם חובות ומיתון ומנסים לחסוך כדי לשלוח את הילדים לקולג'. רובם לא מצוידים באמצעים הדרושים להתמודדות עם יצורים בעלי שיניים חדות ותבונה של טורף שאורכים להם בלילה. רובם אפילו לא יודעים שיצורים כאלה קיימים.

בדמיוני ראיתי משהו בעל טפרים ארוכים מתפרץ מתחת לשיחים וחוטף ילד קטן. הכללים והחוקים שעל פיהם חייתי קבעו שאסור לי להתערב. הייתי ניטרלית בהגדרה, מה שהעניק לי הגנות מסוימות. אם אנקוט עמדה, אהפוך למטרה מוצדקת לבעל אותם טפרים.

"מישה!" מרגרט קראה.

הכלבה חגה סביבה במהירות וכמעט ריחפה מעל הדשא הירוק.

"מישה! בואי הנה, פרחתית קטנה!"

מישה דהרה בכיוון ההפוך וניכר שנהנתה עד מאוד מהמשחק. בעוד רגע מרגרט תאבד את הסבלנות ותדרוף אחריה.

רק נחש חסר לב יניח להם להתמודד בעצמם עם המפלצת. קלדניה, למרות זוג הלבבות שפעמו בחזה שלה, היתה חסרת לב, אבל אני לא חייבת להיות כזו.

קלדניה גרסה עוד טבעת בצל. חייכתי.

"עוד מלו-ילו, הוד מעלתך?"

"כן, תודה."

שליתי פחית נוספת מתוך השקית. ככל שזה תלוי בי, שום כלב נוסף לא ימות פה.

פקחתי עיניים. אור הירח צייר פסי כסף ארוכים על רצפת העץ הישנה בחדר השינה אפוף החשיכה. בראשי פעם הקסם. מישו חצה את גבולות שטח האכסניה. או שיש לו קסם פעיל או שהוא שוקל יותר מעשרים ושניים קילו. האכסניה יודעת להבחין בין איום אפשרי ובין חיה אקראית שנקלעה לתוך השטח שלה.

התיישבתי. ביסט הרימה את ראשה הזעיר ממיטת הכלבים הסמוכה למיטתי.

הקשבתי. צרצרים צרצרו. רוח קרירה נשבה דרך החלון הפתוח והרעידה את הווילונות הבהירים. רצפת העץ קיררה את כפות רגליי היחפות. אני באמת צריכה שטיח.

עוד פעימה עדינה. הרגשתי כאילו מישו השליך אבן לתוך מים שקטים והאדוות מתנגשות בעורי. פולש, בלי ספק.

קמתי. ביסט הסתערה לכיווני וליקקה לי את הקרסול. לקחתי את המטאטא שנשען על הקיר ויצאתי מחדר השינה. המסדרון הארוך נמתח לפניי, מנוקד בחשיכה קרירה ובאור הירח שחדר דרך חלון המפרץ הגדול. הלכתי במסדרון והתמקדתי בהפרעה. כלבת השי-טסו השחורה-לבנה הידסה לצירי כמו סחבה ערנית מדובללת במשקל שלושה קילו.

הקשר ההדוק כל כך ביני ובין האכסניה הפך אותה כמעט להמשך של הגוף שלי. יכולתי לאתר בדיוק מרבי כל הפרעה. הפורץ המסוים הזה לא הסתובב כשטח. הוא השתהה בנקודה אחת.

הבית סביבי היה חשוך ושקט. חציתי את המסדרון, פניתי ונעצרתי מול הדלת של המרפסת המערבית. משהו זז למטה,

במטע. הגיע הזמן לראות מה הביא איתו הלילה. הדלת נפתחה בדממה, ויצאתי אל המרפסת.

במרחק כעשרים מטר מהבית עמד שון אוונס במטע והשתין על עץ התפוחים שלי. אתה לא רציני.

"תפסיק את זה," סיננתי בלחישה רועמת.

שון התעלם ממני. הוא עמד בגבו אליי והיה לבוש באותם מכנסיים וחולצת הטריקו האפורה שלבש כשראיתי אותו בבוקר.

"שון אוונס! אני רואה אותך. תפסיק לסמן את עץ התפוחים שלי."

"אל תדאגי," הוא אמר בלי להסתובב. "זה לא יזיק לתפוחים שלך."

איזו חוצפה. "איך אתה יודע? לא נראה לי שגידלת מתישהו עץ תפוחים."

"רצית שאני אטפל בזה," הוא אמר. "אז אני מטפל בזה." כן, בטח. הוא מטפל בזה. "ולמה אתה חושב שהסימון ישפיע? הרוצח כבר התעלם מהסימונים שלך."

"ככה עושים את זה," הוא אמר. "בדברים האלה יש כללי התנהגות מסוימים. הוא התגרה בי, ועכשיו אני מתגרה בו בחזרה."

"בשום פנים ואופן לא. לא במטע שלי. לך מפה."

ביסט נבחה נביחת תמיכה אחת.

"מה זה הדבר הזה?" הוא שאל.

"זו כלבה."

שון סגר את הרוכסן, הסתובב, ופרץ בריצה מהירה אל אחד מעצי האלון. זה היה מחזה בלתי נתפס: כשהוא הגיע למרחק של שני מטרים מהאלון, הוא זינק למעלה וקדימה, ניתר מהגזע אל

הנקודה שבה התפצלו ממנו שני ענפים גדולים, דילג מעליהם כאילו היה חסר משקל, נחת על ענף שנמתח לכיוון המרפסת, רץ לאורכו עד שנעשה דק מדי, והשתופף. כל העניין לקח פחות משתי שניות.

העיניים שלו זרחו באור זהוב ענברי. הפנים שלו לבשו חדות מסוכנת של טורף פראי למדי. צמרמורת עברה לאורך עמוד השדרה שלי. לא, לא מודחק. אפילו לא טיפה.

איש זאב פירושו צרות. תמיד. אילו פגשתי אותו ככה ברחוב, הייתי משמיעה קולות מרגיעים וחושבת על דרכי מילוט. אבל היינו בשטח שלי.

"זו לא כלבה," שון אמר.

ביסט הביעה את עלבונה בנהמת תדהמה קלה.

"כמה היא שוקלת, שניים וחצי קילו, שלושה? אני מוכן לקבל את זה שמתישו, בעבר הרחוק, אחד מהאבות הקדמונים שלה היה כלב. אבל עכשיו היא צ'ינצ'ילה מגודלת."

"קודם העלבת את הבית שלי, ועכשיו אתה מעליב את הכלבה שלי." נשענתי על המטאטא.

"יש לה קוקיות קטנות," שון סימן בראשו לכיוון שתי הקוקיות הזעירות שהזדקרו מעל עיניה של השייטסו.

"הפרווה נכנסת לה לעיניים. היא צריכה תספורת."

"אה," שון הטא את ראשו הצידה. הוא נראה לגמרי פראי עכשיו. "את מבקשת ממני להתייחס ברצינות לכלבה עם קוקיות."

"אני לא מבקשת ממך לעשות שום דבר. אני אומרת לך: תסתלק מהשטח שלי."

הוא חשף את שיניו לעברי בחיוך קצת מטורלל. הוא נראה רעב. "למה, מה תעשי לי? תרביצי לי עם המטאטא שלך?" משהו כזה. "כן."

"אני רועד מפחד."

הוא נמצא בתוך גבולות האכסניה. ואם לא היה ברור שאני אכסנאית, המטאטא לא השאיר שום ספק. ובכל זאת הוא לא הפגין שום כבוד. כבר יצא לי לפגוש אנשי זאב יהירים – מכונות הרג יעילות נוטות לחשוב שהעולם שייך להן – אבל זה כבר היה מוגזם. "לך מפה, סירי." זה כבר ינער אותו.

"קוראים לי שון," הוא הטה שוב את ראשו.

אפס תגובה לעלבון. או שיש לו אגו חסין להפליא או שאין לו מושג שכרגע קראתי לו פחדן מיילל בשפתו.

שון הביט בי בסקרנות. "איך ילדה כמוך יודעת על אנשי זאב?"

"ילדה כמוני?"

"בת כמה את?"

"עשרים וארבע."

"רוב בנות העשרים וארבע שאני מכיר ישנות בבגדים חושפניים יותר. משהו בוגר יותר."

הרמתי גבות. "מה הבעיה עם חולצת ה'הלו קיטי' שלי? היא מושלמת." היא היתה דקיקה ונוחה, והגיעה עד אמצע הירכיים שלי כדי שאם איאלץ לקום באמצע הלילה כדי לסלק פורצים, אשמור על חזות סבירה וישבן מכוסה.

שון קימט את מצחו. "ברור, אם את בת חמש. מה הבעיה? יש לך פיגור התפתחותי?"

ברצינות? "מה שיש לי הוא לא עניינך."
"היא מתאימה," הוא אמר.

"מה?"

"החולצה הזו. היא מתאימה לכל סגנון החיים שלך. אני בטוח שגם גדלת כאן באזור."
לאן הוא חותר? "אולי."

"בטח אף פעם לא יצאת מהעיר, נכון? אף פעם לא היית בשום מקום משונה, אף פעם לא עשית משהו משוגע, ועכשיו את מנהלת אכסניה ושותה תה על המרפסת עם נשים מבוגרות. חיים שקטים ונחמדים."

הא! "אין שום דבר רע בחיים שקטים ונחמדים." "ברור." שון משך בכתפיו. "כשאני הייתי בן עשרים וארבע רציתי לראות את העולם. רציתי להגיע לכל מיני מקומות ולפגוש כל מיני אנשים."

לא יכולתי להתאפק. "ולהרוג אותם." הוא חשף שיניים. "לפעמים. אבל מעניין אותי איך שמעת על אנשי זאב אם גרת כאן כל החיים. אין בסביבה הזאת שום איש זאב, ואם יש, הוא לא פעיל. סרקתי את השטח הזה לפני שהשתלטתי עליו. איש הזאב הכי קרוב לכאן גר בפרוורים של יוסטון, וכשדיברתי איתו הוא אישר שכבר שנים אין באזור הזה איש זאב פעיל. אז איך את יודעת מה זה אנשי זאב?" "אתה לא מת על בני המין שלך, אה?"

"את תמיד מתחמקת משאלות או שאני מקרה מיוחד?" "אתה מיוחד, השתדלתי להישמע עוקצנית במיוחד. "עכשיו קישטה. עוף מפה."

הוא הרכין את ראשו ונעץ בי מבט יציב שכולו עוצמה ממוקדת, כמו זאב שצופה בטרפו באמצע החורף. העיניים שלו ברקו באור הירח. כל שערה בעורפי סמרה.

"אני אברר בעצמי. אני לא אוהב להרגיש מחוץ לעניינים." ועכשיו הוא מאיים עליי. עד כאן. אם הוא יגיד עוד מילה אחת, הוא יצטער שפתח את הפה. "תסתלק. עכשיו." איש הזאב חיך אליי בעיניים פראיות. "בסדר, בסדר. חלומות פז."

הוא קפץ מהענף, שהיה בגובה שתי קומות, נחת ברכות

בברכיים כפופות, והסתלק בריצה. הרגליים הארוכות שלו הוציאו אותו מהמטע, ורגע אחר כך הקסם זמזם בראשי והודיע ששון יצא משטח האכסניה.

הסתובבתי וחזרתי אל חדר השינה שלי. דלת המרפסת נסגרה בשקט מאחוריי. חכמולוג מעצבן. אף פעם לא הייתי בשום מקום, אף פעם לא עשיתי שום דבר, הא? פיגור התפתחותי, הא? ואת זה מעז להגיד מישהו שהבילוי הלילי שלו הוא השתנה על הגדרות של השכנים. אויש, זה בדיוק מה שהייתי צריכה להגיד לו. לא משנה. פספסתי את ההזדמנות.

נכנסתי שוב למיטה. לא סתם קוראים לבני המין שלו מוכי ירח. לפחות הוא החליט לעשות משהו לגבי רוצח הכלבים.

כעבור חצי שעה החלטתי שהגיע הזמן להפסיק להמציא עלבונות שנונים ויצירתיים שאפשר להטיח באנשי זאב. הבית היה שקט. ביסט נחרה ברכות. פיהקתי, הפכתי את הכרית החמימה והתחפרתי בשמיכה. הגיע הזמן לישון.

אדוות הקסם גאו והתנפצו עליי. מישהו רץ בשולי שטחה של האכסניה, ממש על הגבול. הוא התקדם מהר מכדי להיות בן אנוש. יכול להיות שזה שון, אבל איכשהו לא נראה לי שזה הוא.

2

כרעתי במקום שבו הפולש התרחק מגבול האכסניה. ארבעה משולשים חרצו את הקרקע הקשה – סימני טפרים. טפריו של מסיג הגבול שקעו בקרקע כאשר הסתובב ורץ לדרכו. בדיוק פספסתי אותו.

הרחוב השתרע מולי, אפוף בדממה. העצים, שנראו כצלליות פחם קלושות, אוששו ברוח כמו דפי נייר שמתחככים זה בזה. שכונת אבלון לא היתה מקום שוקק חיים במיוחד, ואפילו בשישי בלילה הפעילות דעכה לקראת חצות. השעה היתה כמעט אחת בלילה.

נשמתי בשקט, הקשבתי, התבוננתי. לא היה כל רמז לתנועה. לא נשמע כל רחש. שלוש השניות שבהן לבשתי מכנסיים קצרים וחולצה עבה יותר ואספתי את השיער הספיקו לְדַבֵּר עם הטפרים כדי להיעלם.

הרמתי את היד, ריכזתי כוח בקצה האצבעות, ונגעתי בחריצים. שביל צהוב חיוור ניצת על פני הקרקע. הוא התפוגג כמעט מייד, אבל הספקתי לראות לאן פנה הפולש. הוא התקדם לאורך הרחוב אל לב השכונה.

מרדף יאלץ אותי לצאת משטח האכסניה, השטח שבו כוחי

בשיאו. עדיף לא להתערב. עדיף להסתובב לאחור ולחזור למיטה. זה לא ענייני.

אם הוא יהרוג ילד לא אוכל לחיות עם עצמי. הרי כבר החלטתי, זה לא הזמן לספקות.

הייתי חייבת נשק. משהו עם טווח תקיפה. התרכזתי. המטאטא שינה צורה בידי, ומוט ה"פלסטיק" נמס והפך למתכת כהה שנימים דקיקים כחולים וזוהרים הבזיקו בה. להב חד כתער נוצר בצד אחד ואורכו של המוט היה כעת שני מטרים. ציטוט ממדריך איטלקי ישן לאומנויות לחימה צץ בראשי: ככל שהחנית ארוכה יותר, כך קשה יותר לתעתע באויב. שני מטרים הם די והותר. אחרון הסדקים הכחולים נמס. החנית האפורה בידי העניקה לי תחושת ביטחון, והתחלתי ללכת לאורך הרחוב בחסות הצללים. השביל הזוהר התפוגג כבר מזמן. הייתי שמחה לחזור ולהצית אותו, אבל מבחר פעלולי הקסם שלי הצטמצם מרגע שיצאתי משטח האכסניה.

שכונת אבלון נבנתה על ידי שיכור שלא היה מסוגל לשרטט קו ישר גם אם חייו היו תלויים בכך. הרחובות לא סתם התעקלו. הם הסתעפו והסתחררו וחזרו על עקבותיהם בלולאות מסולסלות שנראו כמו טביעת אצבע של ענק. דרך קמלוט היתה הרחוב הראשי של השכונה, ואפילו היא התפתלה כמו נחש שמחליק בין יער של בתים. חלפתי על פני הרחובות הצדדיים, ושלחתי מבט לאורך כל אחד מהם. דרך איגריין, רחבת מרלין... כל הרחובות היו ריקים. פה ושם עדיין דלקו אורות, אבל מרבית התושבים כבר הלכו לישון.

דרך גלהאד.

מרחוק נדלק אור. כנראה זרקור שמופעל על ידי חיישני תנועה. מישהו או משהו נע שם בחוץ.

להמשיך בסריקה או לבדוק? אם יתברר שזה כלום, בזבזתי

זמן. אבל אם באמת קורה שם משהו, אוכל להפסיק את החיפוש.
חציתי את הכביש ורצתי תחת מחסה האלונים הבוגרים. זה
ייקח רק דקה.

הבית עמד תחת ענפיו של עץ צפצפה. אבן גיר טקסנית
אפורה, שתי קומות, חלון מפרץ, חניה סגורה גדולה – דגם
מגורים טיפוסי לשכונה. מכונית חנתה בשביל הגישה, הונדה
אודיסאה. שתי הדלתות הקדמיות היו פתוחות, ומתא המטען
בצבצו שקיות ניילון לבנות, כנראה מחנות מכולת שפתוחה
מסביב לשעון. במושב האחורי הבחנתי בצורתו המוכרת של
כיסא בטיחות לילדים. דלת הבית היתה פתוחה לרווחה.

אולי זוג שחזר מטיול? סביר להניח שהם עצרו בחנות כדי
שלא יצטרכו לצאת מחר לקניות, הגיעו הביתה, חנו והכניסו את
הילד פנימה. זה כל הסיפור, כנראה, אבל לא אדע בוודאות עד
שאציץ מקרוב.

הבית שמעבר לכביש לא הציע שום מקום מסתור, אבל לבית
שמימינו היתה גדר חיה לא רעה. התגנבתי לעבר הגדר וכרעתי
מאחוריה. את החנית הנחתתי לצידדי על הדשא.

מישהו התניע מכונית בלב השכונה ונסע לדרכו. קול המנוע
הלך ונחלש. הירח הבהיר נראה כמו מטבע כסוף והטיל מעטה
של אור ערפילי על קרעי עננים דקים. פה ושם פילחו כוכבים
את החשיכה. מטוס שעבר משמאל שרטט שובל חיוור בשמיים.
האוויר נשא ריח רענן, ורוח הלילה הקלילה ציננה בנועם את
עורי.

שקט.

צל חצה בדהרה את שביל הגישה המואר, חטף שקית מתא
המטען של ההונדה, ואז שעט בחצר אל צידדי הבית ונבלע
בחשכת הלילה.

תפסתי אותך, ממזר דוחה. אילו מצמצתי, הייתי מחמיצה

אותו. מהמבט החטוף שהצלחתי להעיף בו הבנתי שמדובר במשהו גדול דמוי קוף, מכוסה בפרווה מדובללת.

היצור בצידי הבית ביתר את השקית והשליך את הקרעים אל הדשא המואר באור הירח. הצלחתי לראות רק את כפותיו הקדמיות – כפות עכברוש בעלות אצבעות גרומות וחסרות שיער, חמושות בטפרים שחורים חדים, וגדולות יותר מכפות ידיים של בן אדם. שברים של אריזת קלקר צהובה צנחו על הדשא בעקבות השקית והיצור חיסל את תכולתה. קולות פצפוף הסגירו שהוא גורס עצמות של בעל כנף. נפלא.

"מותק, הבאת את הקניות?" אישה שאלה מתוך הבית.
קול גברי עמום השיב לה.

תישארו בבית. תישארו בבית הנחמד והבטוח.
אישה כבת שלושים הופיעה בדלת. היא נראתה עייפה. השיער החום שלה הגיע עד הכתפיים והיה סתור, וחולצת הטריקו שלה היתה מקומטת.

היצור שמט את הבשר הגנוב.

תישארי בתוך הבית.

האישה חצתה את המפתן והתחילה ללכת לכיוון המכונית. היצור נמס לתוך הצללים. אולי הוא מתחבא כי הוא פוחד. ואולי כי הוא עומד לתקוף.

האישה בדקה את תא המטען, הרימה שקית קניות אחת, הציצה לתוכה וקימטה את המצח. "מלקולם? הכנסת את העוף?"
מלקולם לא ענה.

המפלצת לא נראתה בשום מקום.

קחי את השקית ותיכנסי הביתה.

האישה פתחה את דלת המושב האחורי והציצה פנימה. היא דיברה אל עצמה. "אני בטוחה שזה היה כאן... אני משתגעת."
רמז לתנועה משך את מבטי לנקודה גבוהה בצד הבית, יותר

מארבעה וחצי מטרים מעל הקרקע. נדרכתי והתכוננתי לפרוץ בריצה מהירה.

החיה יצאה אל השטח המואר וחצתה את הקיר המאונך בזחילה מהירה, כמו שממית ענק מפלצתית. אורכה היה כמטר וחצי, אולי מעט יותר. לאורך עמוד השדרה שלה בצבצו טלאים של פרווה מנוקדת בצבעי שחור וכחול. שאר הגוף היה מכוסה בעור ורדרד מקומט. הגולגולת שלה הזכירה גולגולת של סוס, אם סוסים היו אוכלי בשר. הלסתות הארוכות, שנראו גדולות מדי ביחס לראש, בלטו קדימה וגרמו לאף הרחב והשטוח להיראות קטן עד כדי גיחוך. השפתיים הלבנות לא הצליחו להסתיר את יער הניבים האדומים כדם שבקע מהלסתות האלה. אבל הכי גרועות היו העיניים. קטנות ושקועות בתוך הגולגולת, בוערות בתבונה זדונית.

היצור לפת את קיר הלבנים באצבעותיו העצומות ונחפז לעבר המכונית בקלילות של קוף. הוא היה מהיר מכדי שאוכל ליידות בו את החנית. רגע אחר כך הוא כבר קפץ מהקיר, ניתר מעל המכונית בזינוק רב עוצמה, ונחת מאחורי ההונדה. לעזאזל. אחזתי בחנית והתחלתי לרוץ. האישה הזדקפה.

החיה נשענה קדימה, השרירים בארבעת גפיה נמתחו. היא נראתה עצומה עכשיו. הכלב הדני הכי גדול שראיתי בחיים היה באורך של כמעט מטר וארבעים. החיה הזו היתה ארוכה ממנו בשלושים סנטימטר לפחות.

היצור פער את פיו ונהם. נהמה גרונית עמוקה הדדה בשמי הלילה. שערותי סמרו. הוא לא נשמע כמו כלב, הוא נשמע כמו משהו מסוכן ומרשע. האישה קפאה במקומה.

אל תרוצי, הפצרתי בה בדממה בעודי מתקרבת לעברם. לא

משנה מה תעשי, רק אל תרוצי. אם תרוצי, הוא ירדוף אחריך ויהרוג אותך.

האישה צעדה צעד זעיר אחד לכיוון הדלת. היצור התגנב מאחוריה והמהם משהו בשפה מוזהר שלא הכרתי, שהיתה מרובת לחישות ואנחות ונשמעה כאילו עשרה אנשים מקוננים וממלמלים בו־זמנית. "אוי, אלוהים," האישה ייבבה וצעדה עוד צעד קטנטן לעבר הדלת.

היצור פלט צליל קרקור גבוה. כמעט הגעתי. האישה ברחה לתוך הבית. היצור רדף אחריה. הדלת נטרקה וראשו של היצור התנגש בה. נשמע קול חבטה עז והדלת רעדה.

זה לא יקרה, אתה יכול לשכוח מזה. הנפתי את החנית ונעצתי אותה. "תיעזרי במשקל שלך, יקירתי," אמר קולה של אימי בזיכרוני. השקעתי בנעיצה את כל התנופה שצברתי. החוד החליק אל תוך הבשר הוורוד והמקומט, בדיוק בין הצלעות של היצור. הוא יילל. דם לבן בעבע מסביב למקום החדירה.

אחזתי בחנית וסובבתי את הגוף כדי לנתק את היצור המשופד מהדלת ולדחוף אותו אל הדשא. המפלץ, שהחנית שלי היתה תקועה בצלעותיו כמו צלצל, נאחז במדשאה בטפריו. זינקתי למטה, קיבעתי את החנית בתוך היצור והשקעתי את כל כוחי כדי לדחוף אותו בעזרתה לאורך המדשאה אל החשיכה בצד הבית.

הלב שלי הלם בקצב של מיליון פעימות בדקה. הדבר הרוחה צווח והתפתל בקצה החנית. יצור אנושי כבר היה מת. יש להניח שפגעתי בלב שלו, ולמרות זאת הוא לא הראה שום סימני גסיסה. ידעתי שאני חייבת לחסל אותו ומהר, לפני שכל השכונה תשמע את הצרחות שלו ותצא לבדוק מה

קורה. לא היה לי מושג מהם האיברים החיוניים שלו או איפה הם ממוקמים.

נאלצתי לוותר על פגיעה מדויקת וללכת במקום זה על פגיעה רצינית. שלפתי את החנית בכוח. היצור קפץ על רגליו במהירות בלתי נתפסת ותקף. כל אחד מטפרי הארוכים שימש כמגל. חמקתי הצידה. ציפורניים חדות שרטו את צידי השמאלי, וכאב צורב התלקח בצלעותיי. החנקתי צעקה והסתערתי לכיוון הקרביים שלו. היצור הדף את החנית שלי הצידה בכתפו. הפכתי את החנית, הצמדתי את הקצה הקהה לגרונו וקיבעתי אותו אל הקיר. היצור השתנק. הוא שרט את האוויר בכפותיו וניסה לקרוע אותי לגזרים. זאת ההזדמנות שלי, כשהוא נאבק לנשום. לא תהיה הזדמנות אחרת. הפכתי את החנית ונעצתי אותה בחזה המכוון. עצמות התפצחו. שלפתי את החנית ונעצתי אותה בחזה שלו שוב ושוב, מהר ככל שיכולתי. הדקירות היו יציבות ומלאות עוצמה. עוד קול פיצוח נשמע. דם לבן ניגר מהחתכים. זיעה הרטיבה את פניי. החנית היתה כבדה כל כך.

עוד דקירה, עוד, עוד...

מוגלה לבנה סמיכה מנוקדת בגושים ורודים דלפה מהפצעים.

היצור קרס. ידיו המפחידות המצוידות בטפרים התרוממו בפעם האחרונה ואז נשמטו ברפיון.

דקרתי אותו פעם נוספת, ליתר ביטחון. הפצע שלי שרף כאילו מישהו נעץ בי מחטים מלובנות. התקפלתי בכאב. אאוץ'.

רציתי להתמוטט בדרמטיות, אבל הבנתי שאצטרך לחכות לזמן ולמקום מתאימים יותר. הייתי חייבת להרחיק את היצור הארור הזה לפני שמישהו יראה אותי.

בחנתי אותו. הוא היה רזה, ובכל זאת, מדובר במפלץ בגובה כמטר וחצי ובמשקל ארבעים וחמישה קילו לכל הפחות. לסחוב

אותו לא בא בחשבון. חוץ מזה שהיה כבד מדי, הפצעים שלו הפרישו חומר לבן וצמיגי שעלול להיות חומצתי או רעיל. הגעתי למסקנה שהפתרון הטוב ביותר יהיה לגרור אותו.

התרכזתי ושירדתי תמונה אל החנית. עורקים חשמליים כחולים ריצדו לאורך הנשק. ראש החנית התעקל והפך לקרס דוקרני דמוי חרמש. ידית מוצלבת נוצרה בסמוך לבסיס המוט. מצוין. נעצתי את הקרס ביצור ומשכתי.

הגופה החליקה לאורך הדשא. היצור האדור היה כבד. קול חבטה מלווה בחריקה עמומה הבהיר לי שדלת הבית נפתחה. יופי, בדיוק מה שהיה חסר לי. חזרתי אחורה במהירות ושקלתי את האפשרויות שלי. עמדתי בחלל צר בין שני בתים. מצידו האחד נמתחה גדר עץ שמנעה כניסה לחצרות האחוריות, והדשא שמולי לא סיפק כל מחסה. אם אתקדם שמאלה לתוך האור, יראו אותי. אין לאן ללכת.

גבר קילל. "תסתכלי על הדלת."

אישה אמרה, "אלוהים אדירים."

אכן, אלוהים אדירים.

טלפון נייד צפצף. "אני רוצה לדווח על תקיפה," אמר הגבר.

"משהו רדף אחרי אשתי..."

תוך דקות ספורות האזור כולו ישרוץ שוטרים. איזה כיף

לי.

בגדר של הבית משמאל היה שער. רכנתי מעליו וחיפשתי את המנעול. אצבעותיי נגעו במתכת. בינגו! פתחתי את הברית. השער נפתח. נעצתי את הקרס ביצור, גררתי אותו לתוך החצר האחורית של הבית השכן וסגרתי את השער מאחוריי. עד כאן הכול בסדר.

החצר האחורית היתה ריקה. אלונים צעירים שלחו ענפים מהמדשאה, ובצללים השתופף בית עץ של ילדים. הוא היה קטן

וגלוי מכדי לשמש מקום מסתור. וממילא לא יכולתי להעביר בו את הלילה. לא ידעתי כמה זמן יישארו השוטרים באזור, ולא היה שום סיכוי שאגרור את היצור הביתה באור יום. משכתי את היצור לאורך המדשאה אל הצד הנגדי של החצר ובדקתי את הגדר. היא היתה ישנה ורעועה.

יללה רחוקה של סירנה מילאה את הלילה והעבירה בי זרם של בהלה. אחזתי בגדר העץ האפורה ומשכתי. מסמר חרק, העץ התפוקק ואחד הקרשים השתחרר ממקומו. אחזתי בקרש שלידי.

הסירנה הלכה והתקרבה. תלשתי קרש נוסף. ממש קיוויתי שהאנשים בבית הזה ישנים עמוק.

הסירנה צווחה בקרבת מקום. שלפתי עוד קרש משוחרר ואז עוד אחד. הפתח שנוצר נראה לי רחב מספיק. נעצתי את הקרס מתחת לצלעות של היצור ודחפתי אותו דרך החור שבגדר. הוא נתקע שם. תפסתי את הרגליים שלו ודחפתי אותן פנימה, אחת־אחת. נזהרתי מאוד שלא לגעת בנוזל הצמיגי. קדימה, תיכנס, יצור מכוער שכמותך. הסירנה השתתקה. הצצתי אחורה. אורות אדומים וכחולים האירו את הלילה. חיל הפרשים הגיע.

דחפתי את מה שנשאר מגופת היצור דרך הפתח ועברתי בו אחריו. דקל ננסי פרש את ענפיו מתוך העשב הגבוה מימיני. מים פכפכו.

"שמעת את זה?" שאל קול אישה. כרעתי מאחורי הצמחייה. לא, לא, לא שמעתם כלום. אל תתייחסו אליי, אני לא מחביאה גווייה של יצור אימתני מאחורי ערוגת הפרחים שלכם. אלה רק ארנבונים צמריריים שמתרוצצים בחמידות אל תוך הלילה...

"מה שמעתי?" גבר שאל.

"את הסירנות, קווין."

"לא."

קווין היה טיפוס כלבבי.

"קווין..."

מים ניתזו. "את הסירנה היחידה שאכפת לי ממנה כרגע."

שלום לך, הוד חלקלקותך.

האישה צחקקה.

נשענתי קדימה והצצתי מבעד לסבך הירוק. מולי נפרשה בריכת שחייה. אורות סולאריים צפו על פני המים וניקדו את הקרקעית בעיגולים אדומים וצהובים. על המדרגות בקצה הבריכה ישבו גבר ואישה בשנות הארבעים לחייהם, שקועים עד מותניהם במים.

"נו", קווין מלמל. "הילדים ישנים, המים חמים, הירח זורח..."

יש לי יין. אנחנו צריכים לשתות את היין ואז..."

"אתה רוצה להתמזמז?" האישה שאלה.

"אני לא אתנגד."

היא כרכה את זרועותיה סביב צווארו. "נעשית רומנטי בגילך

המתקדם?"

השיחים בקצה הבריכה היו נמוכים. תיארתי לעצמי שאוכל לחמוק על פני הזוג העסוק אם אתקדם במהירות, אבל אין סיכוי שהם לא יבחינו בי אם אנסה לגרור אתי את היצור.

הסתכלתי לכיוון הבית. היישר מולי, בקומה השנייה, הווילונות היו פתוחים. על אדן החלון, ליד בובת דובי, היתה מונחת עמדת טעינה של אייפד. חדר ילדים.

עוד צחקקים.

חמקתי לאורך השיחים ורצתי בשיא המהירות אל צידו של

הבית בנשימה עצורה.

"המממ... תופס שליטה, אה?" האישה גרגרה.

"אני מת על זה, מותק."

הרגשתי קצת לא בסדר, אבל לא היתה לי ברירה. הנחתי את היד על הבית. הכוח שלי נחלש מחוץ לאכסניה, אבל אני מסוגלת לבצע דחיפה בסיסית.

הקרביים של הבית נחשפו בפניי: קורות תומכות, מטרים על מטרים של צינורות וכבלים סבוכים כקורי עכביש. בחרתי כבל אחד ושלחתי דרכו איתות עדין.

עמדת הטעינה של האייפד התעוררה לחיים ושילחה לאוויר הלילה את ניקי מינאג'.

הבריקה השתתקה.

משהו התנפץ מעליי. המוזיקה נפסקה באחת.

"אימא?" קרא קול של נערה. "זו את?"

"כן," האישה ענתה. "תחזרי לישון."

"זה אבא שם? אתם עושים את זה בבריקה? איכס."

קווין נהם.

עוד חלון נפתח וקול של נער אמר: "מה קורה?"

"אימא ואבא עושים את זה בבריקה."

"איכס."

"אף אחד לא עושה שום דבר," קווין נבח. "תחזרו למיטות."

"אתם יודעים שאתם יכולים לחטוף מחלות ממה שאתם

עושים? המים לא נקיים..."

"אחרי זה הם בטוח לא יהיו נקיים," הבן עקץ.

"תחזרו למיטות! עכשיו!"

החלונות נסגרו.

קווין גנח. "מתי הם יסיימו את התיכון ויצאו מהבית

לקולג'?"

"שלוש שנים."

"אני לא חושב שאני אצליח להתאפק כל כך הרבה זמן."
"אולי ניקח את היין פנימה?" האישה אמרה. "אנחנו יכולים
ללכת לחדר השינה הגדול והנוח שלנו, לנעול את הדלת ולשתות
יין. במיטה."
"זה רעיון נהדר."

כמה דקות אחר כך הדלת נסגרה. חיכיתי עוד קצת רק ליתר
ביטחון ואז המשכתי לגרור את היצור הביתה. אם לא ינשרו לי
הידיים בדרך, ואם השוטרים לא יעצרו אותי, ואם אף שכן לא
יצא מהבית, אולי אפילו אצליח להגיע הביתה תוך חצי שעה
פחות או יותר.

שעה לאחר מכן דיריתי אל השער הצדדי בגדר העץ של האכסניה.
הוא נפתח בצפייה ונכנסתי לשטח שלי. עוצמה שצפה בעורקיי.
החנית שהפכה לקרס הפכה בחזרה למטאטא.
דלת הכלבים בכניסה הצפונית נפתחה וביסט פרצה החוצה.
היא ליקקה לי את הרגליים, נהמה לעבר היצור המת וחגה סביבי
במעגלים.

"הכול היה שקט כשלא הייתי?"
ביסט צללה בחזרה אל כפות רגליי וליקקה נעל.
"קחי אותי למרתף," אמרתי.
הדשא מתחת לגופה נפער והגווייה נפלה פנימה. העפר
והדשא נסגרו מעליה וחזרו לקדמותם.

נכנסתי לאכסניה. לוחות העץ של רצפת הטרקלין נפרדו
לקראתי, התקבצו יחד ונפרשו מחדש בצורת גרם מדרגות שהוביל
אל מתחת לבית. בתחתית המדרגות היתה דלת פלדה. נעצרתי
ונגעתי במתכת. הקסם ליחך את כף ידי. הדלת התכסתה בדוגמא

מורכבת של סדקים דקיקים בצבע כחול כהה והחליקה הצידה. צעדתי פנימה.

המנורה שהשתלשלה מהתקרה במרכז החדר נדלקה ושטפה את שולחן הפלדה מתחתיה באור לבן בוהק. היצור המת שכב על המשטח ונראה דוחה בדיוק כמו שזכרתי.

מימיני ומשמאלי נדלקו מנורות אווירה שהיו קבועות בקיר. אורן הצהוב החם והמרגיע עמד בניגוד מוחלט לתאורה המנוכרת של המעבדה. על הקיר האחורי היו שורות של מדפים עמוסים לעייפה בספרים. שני הקירות האחרים היו מכוסים בארונות זכוכית שהכילו צנצנות וכלי אחסון בכל צורה וגודל. מימיני עמדה מקלחת טיהור עשויה בטון ואריחים וחיכתה למקרה חירום כדי להפגין את יכולותיה.

"תודה", נגעתי בשולחן. "נא לאבטח."

פסי מתכת התפתלו מפינות השולחן וקיבעו את ארבעת גפיו של היצור. לא חשבתי שהוא יקום לתחייה, אבל אין לדעת. כבר קרו דברים מוזרים מזה. לבשתי חלוק מנתחים וכפפות חד-פעמיות, והרכבתי משקפי מגן.

החיה שכבה על הגב. בטנה המקומטת וחסרת השיער היתה חשופה. יצור כעור.

הגיע הזמן להשתמש במגדיר היצורים. שלפתי ספר עבה מאחד המדפים ופיתלתי מעליו את אצבעותיי. הספר נשמע לקסם שלי ורפיו נעו מאליהם. חיפוש ידני היה מסורת בת מאות שנים, עתיקה כמו האכסניות עצמן. הופעת המחשבים לא שינתה דבר. במקרה של פשיטה משטרתית, מחשב הוא הדבר הראשון שהם מחרימים. זו אחת הסיבות שבגללן החזקתי בקומה הראשונה מחשב נייד גלוי לעין כול. הם בהחלט מוזמנים להציץ בחשבון הטוויטר שלי או בגלריית התמונות המפוארת של חיות צמריריות חמודות בתחפושות האלווין משעשעות. אנשים בימינו כבר לא

מעלים בדעתם לבדוק בספרי נייר, וגם אילו היו בודקים, סביר להניח שהיו חושבים שהמגדיר הוא ספר ילדים מאויר.

מגדיר היצורים הזה היה ישן. האכסניה עצמה באה לעולם בסוף המאה התשע-עשרה, אבל לפי כריכת העור המנומרת ועיטורי הזהב בעבודת יד – הספר נוצר לפחות מאתיים שנה קודם לכן. הבעלים הקודמים של האכסניה בוודאי ירש אותו מאכסנאי אחר. ברגע שיהיה לי קצת כסף אהיה חייבת להשיג גרסה עדכנית יותר.

מפתח העניינים בסוף הספר אפשר חיפוש על פי מדדים שונים. החלטתי להתחיל ב**נשימה**. זו היתה האפשרות הפשוטה ביותר, והיא תעזור לי למחוק כמה וכמה מינים מהרשימה. על הדף התנוססה שורה ארוכה של קודים. לקחתי מהמגש זוג מלקחיים ופערתי את נחירי החיה. שום דבר לא חסם את ארבעת מעברי האוויר. נראה שלאוויר שלנו לא היתה השפעה מזיקה או רעילה על היצור. סימנתי את הקודים של חנקן, חמצן, ארגון, פחמן דו-חמצני וניאון, והמשכתי.

סימטריה: דו-צדדית. מי שיצייר קו לאורך גופו של היצור מהאף ועד לזנב, יגלה שהצד השמאלי הוא תמונת ראי של הימני. סביבת מגורים: כנראה יבשתית. אין לו זימים, סנפירים, נוצות או טופרי חפירה. דם: לכן. דף של בדיקות כימיות הופיע מעצמו, ואני נטלתי מספר דגימות וניגשתי לעבודה.

כעבור חצי שעה היה לי טווח של קודים ושלפתי מהמדף עוד כרך עבה. "M₄K6G-UR₁₇₄-8LAN₃₋₉8₀₀L-E86VA". נראה מי יצליח לומר את זה שלוש פעמים ברצף.

הדפים רשרשו. הבדיקה שערכתי צמצמה את מספר האפשרויות למאה שלושים ושתיים. למזלי, התיאורים כללו תמונות. בואו נראה – לא, לא, איכס, לא, איך הדבר הזה מסוגל בכלל לזוז, לא... המשכתי להפוך דפים, וכאשר

הופיעה דמות מוכרת ומבחילה, כמעט פספסתי אותה.
מא'אבי קָרָאס. ממשפחת הסטוקרים המא'אביים. טורף,
קטלני, צד בעזרת חושי הראייה והריח, נודד בלהקות. להקות.
יופי. הדירוג של הסטוקרים במד התבונה נע בין ארבעים ושש
לחמישים ושמונה, כמו בבון ממוצע, כלומר חכמים למדי ביחס
לעולם החי ומסוכנים מאוד, אבל לא חכמים מספיק כדי להגיע
לאכסניה בכוחות עצמם. מישוהו הביא את היצור החביב הזה
לרד-דיר ושחרר אותו בקרב אוכלוסייה תמימה. האם זרקו אותו
כאן כדי לזרוע הרס? מי? ואיפה האדון שלו?

חזרתי וקראתי את המאמר. זה היה תקציר, בדל מידע ולא
תיאור עומק. זה לא מספיק. נאנחתי. לדעת שהארכיב שלי לוקה
בחסר זה דבר אחד, לחטוף את זה בפרצוף זה סיפור אחר לגמרי.
הסטוקר מת. גם אם הייתי מצליחה איכשהו ללכוד אותו חי,
לא היה לו מספיק שכל כדי לגלות לי את מה שאני צריכה לדעת.
לחתוך אותו לחתיכות קטנות יהיה מאוד מספק – הצלעות שלי
עדיין כאבו – אבל זה לא יקדם אותי לשום מקום.

הסרתי את הכפפות. הלוואי שאימא ואבא היו כאן...
העצב הסתער עליי. עצמתי עיניים בכוח כדי להדוף את
הכאב, וייחלתי בכל מאודי שהם פשוט ייכנסו הביתה. הקסם
בקע ממני בגל רבי-עוצמה.

האכסניה חרקה חריקת אזהרה.
יופי. עכשיו הפחדתי את הבית.
פקחתי את העיניים. הם לא היו בחדר. ברור שהם לא היו בחדר.
"הכול בסדר", ליטפתי את הקיר. "זה עניין אנושי. אני
מתגעגעת אליהם, זה הכול."

מחקר מעמיק יותר יצטרך להמתין לבוקר, כשהראש שלי
יהיה צלול יותר. ביקשתי מהבית להכניס את הראיות לקירור
ועליתי להתקלח, לטפל בפצעים ולקחת משככי כאבים.

3

ביסט הרימה את הראש ונהמה. פקחתי עיניים. ישבתי בכורסא רכה ומרווחת וניסיתי להיפטר מכאב הראש שלי בעזרת כוס קפה. הדבר האחד לפני אחרון ברשימת הדברים שהתחשק לי לעשות הבוקר היה להתמודד עם פולשים. הדבר האחרון ברשימה היה כל מה שקשור לאנשי זאב.

התברר שהפצעים שלי שטחיים. הטפרים רק שפשפו את הצלעות – מה שלא הפריע להן לכאוב כאילו אין מחר – וברגע שטיפלתי בפציעה כמו שצריך רוב הנזק תוקן. למרבה הצער, השחר העניק לי כאב ראש אימתני שאלפי מיליגרם של משככי כאבים אפילו לא דגדגו. בסופו של דבר ויתרתי על שינה, גררתי את עצמי אל הקומה הראשונה, הכנתי קפה והתיישבתי על כורסא בפינת הישיבה הקדמית כדי לשתות בשקט את הרעל שלי.

ההורים שלי השקיפו עליי מהתמונה שעל הקיר. כן, יצאתי מגבולות האכסניה והכנסתי את עצמי לבלגן רציני. הייתם נוהגים בדיוק כמוני.

ביסט נבחה ונעצה מבט בדלת הרשת.
אין מנוחה לרשעים.

הקסם געש סביבי. מישוהו מגיע. אולי זה אורח, אם כי רוב האורחים מנומסים יותר.

רכנתי קדימה והצצתי החוצה דרך דלת הרשת. שון אוונס חצה את החצר שלי בצעדים מאיימים. הבעת פניו היתה קשוחה ועיניו שידרו נחישות צרופה. השרירים המוצקים שלו חשפו סוף-סוף את תכליתם האמיתית – הם הניעו את גופו הגדול לכיווני במהירות מדאיגה, ועוצמתם הבטיחה שהוא יכסח את כל מה שיעמוד בדרכו. אם אסגור את הדלת הוא פשוט יעבור דרכה. סביר להניח שככה בדיוק נראו אבירי ימי הביניים כשהסתערו על טירה.

התבוננתי בביסט. "תרימי את הגשר."
הכלבה הזעירה נעצה בי מבט מבולבל.

"את שומרת שער איומה."

שון דפק בכוח על משקוף הדלת. "אני יודע שאת שם."
"ניתן לו להיכנס?" שאלתי את ביסט.

"אני שומע אותך," הוא נהם.

כן, הוא שומע. נאנחתי. "בסדר. תיכנס. הדלת לא נעולה."
הוא פתח את הדלת בתנופה וצעד פנימה. "איפה הוא?"

"בוקר טוב גם לך, קרן אור."
"שאלתי איפה הוא."

"אל תצעק. הראש שלי מתפוצץ."

הוא רכן מעליי והניח את ידיו על משענות הכורסא. עיני הענבר שלו כמעט בערו. שון אוונס רתח, זה היה ברור. מגיע לך, כדור פרווה.

"מה עשית איתו?"

"אין לי מושג על מה אתה מדבר," לגמתי מהקפה.

"יצאת אתמול בלילה, הרגת אותו ואז גררת אותו בחזרה

לכאן."

שלחתי אליו מבט תמים. "אדוני, אני מתחילה לחשוב שאתה משוגע."

"השארת אחרייך שובל ריח באורך קילומטר ועקבתי אחריו עד לכאן. גנבת לי את הטרף ונפצעת תוך כדי כך. "למה אתה חושב ככה?"

"הרחתי את הדם שלך. למה יצאת לשם בכלל? אמרתי לך שאני מטפל בזה."

נו, זה כבר מוגזם. "מטפל במה? ביקשתי ממך לדאוג לזה. נפנפת אותי והחלטת להסתפק בהרעלה של עצי התפוח שלי. "הרעלה? באמת?" הוא התיז את המילים.

ביקשתי ממנו לטפל בעניין כי לא רציתי להפר את הניטרליות שלי וחשבתי שממש מתאים לו להרוג דברים. אבל כבר מאוחר מדי בשביל זה, ובהתחשב בגישה שלו, החלטתי שמוטב לי בלי ה"עזרה" שלו. רכנתי קדימה עד שהעיניים שלנו היו באותו הגובה. "זה טופל. המעורבות שלך לא נדרשת יותר. אתה חופשי להמשיך במסע ההשתנות הסדרתי שלך. "לא נראה לי."

"שון! לך מפה." הוא הידק את הלסת. "אני לא יודע מה לעזאזל הולך פה, אבל אני לא הולך לפני שאבין." חתיכת אידיוט יהיר וחצוף... "באמת?" "כן. את תראי לי את מה שזה לא יהיה, ומעכשיו אני אטפל בהם."

פערתי עיניים ושלחתי אליו עפעוף ביישני. "אני מתנצלת, כנראה החמצתי את טקס ההכתרה שלך. טיפשונת שכמותי. "דינה!"

הא! הוא זוכר איך קוראים לי. הצבעתי על הדלת בנפנוף אצבעות מדרבן. "קישטה. לך, ואל תטרוק את הדלת."

הוא נשאר נטוע במקומו ושילב את זרועותיו תפוחות השרירים. "תכריחי אותי."

לא הגיעה לו אזהרה, ולמרות זאת אמרתי, "נמאס לי. אני רצינית, שון. או שתלך או שתישא בתוצאות." "נראה אותך."

בסדר. "הביקור הסתיים. אתה לא רצוי כאן יותר." קסם ניתך על שון. הוא התעופף באוויר. הדלת הצדדית נפתחה בדיוק ברגע הנכון והוא עף דרכה אל המטע. עדיף ככה. הבית הסתיר את המטע מהכביש ומעוברי אורח, וקיוויתי שזה יחסוך מאיתנו כל מיני שאלות חטטניות. שמעתי חבטה חזקה, ואז קמתי והסתכלתי דרך הדלת הפתוחה. ביסט הצטרפה אליי.

שון היה שרוע על הדשא בלי לזוז. אאוץ'. לכסנתי מבט אל ביסט. "זה לא שלא הזהרתי אותנו." שון הרים את הראש, ניער אותנו, וקם על רגליו בגלגול מהיר. הבעה של טורף פראי התפשטה על פניו. "אוי, לא. כדאי שנתכונן," לגמתי מהקפה.

שון הסתער לעבר הדלת. היא כבר התחילה להיסגר, אבל נקשתי באצבעותיי כדי שהאכסניה תשאיר אותה פתוחה. לא רצייתי לבזבז כסף על תיקונים. שון דהר דרך הפתח והצליח להתקדם כמעט חצי מטר, אבל אז הקסם הלם בו שוב וזרק אותו אחורה. הוא עף ונחת על הדשא בגלגול.

הוא לא אמור להתקדם הרבה כל כך. הוא לא אמור להצליח להיכנס בכלל, נקודה. נכון שהאכסניה עמדה נטושה שנים ארוכות ועוד לא היתה חזקה כמו רוב האכסניות, אבל היא היתה אמורה לחסום אותו.

שון קפץ על רגליו. העיניים שלו היו פראיות לגמרי. הוא התכנס לכדי כדור הדוק ורץ אל הדלת במהירות לא אנושית.

הרגשתי שהאכסניה חוסמת אותו. הוא התנגש במחסום הבלתי נראה, קרע אותו, והצליח לפסוע שני צעדים אל תוך הבית. הקסם הכה בו והשליך אותו לאחור. הוא נאחז במשקוף ולא עזב.

אימאליה.

שון נהם כמו חיה. צליל מקפיא עצמות שלאף בן אנוש אין זכות להשמיע.

הרמתי את המטאטא. האכסניה תצטרך קצת עזרה. "את יודעת מה ההגדרה של טירוף, ביסט?" שון התאמץ. השרירים שלו השתרגו מתחת לעור כמו חבלים. הוא המשיך להתקדם בצעדים איטיים, סנטימטר אחרי סנטימטר. וואו. הוא חזק בצורה יוצאת דופן.

"טירוף זה לחזור שוב ושוב על אותה פעולה ולצפות לתוצאה שונה. איינשטיין אמר את זה." נקשתי בבסיס המטאטא על הרצפה. "החוצה."

הקסם שלי הדהד ברחבי האכסניה כמו דנדון של פעמון ענקי. הוא היה בלתי נשמע ובכל זאת שמעתי אותו. שון נזרק מהבית כמו חלקיק אבק שנלכד במשב רוח, והתרסק על עץ תפוח במרחק שנים־עשר מטרים. קול ההתנגשות נשמע היטב, למרות המרחק.

"קארמה", אמרתי וליטפתי את משקוף הדלת.

הבית חרק.

"פעלת יפה", לחשתי לאכסניה. "הוא פשוט חזק בצורה הזויה."

חזק באופן שלא ייאמן. כבר התמודדתי עם אנשי זאב. הם היו פסיכוטים ואובדניים, אבל הם לא היו מסוגלים לעשות את מה ששון עשה.

הוא לא זז. אולי נשברה לו איזו עצם. לא שהוא לא יחלים –

הוא יחלים, ועוד בקצב מואץ – ובכל זאת, לא התכוונתי לרסק
לו את עמוד השדרה.

ביסט התחככה לי בקרסול.

"נלך לבדוק?"

הקסם קרא לי. רכנתי לאחור והצצתי דרך הדלת הקדמית.
בשביל הגישה חנתה ניידת משטרה, וגבר במדים חומים צעד אל
הבית שלי. ביקור של משטרת רד-דיר. הסתובבתי בחזרה.
הדשא מתחת לעץ התפוחים היה ריק. שון אוונס נעלם.

"אפשר להציע לך תה, אדוני השוטר?"

השוטר הקטור מארה הביט בי. הגבר המוצק והשרירי בעל
הגילוח המושלם והשיער השחור הקצר היה ממש התגלמות
המקצוע שלו. לא הייתם נבהלים ממנו גם אם היה מתקרב אליכם
ברחוב חשוך לכוש בג'ינס ובקפוצ'ון. היה ברור כל כך שהוא
שוטר. הוא הקריין סמכותיות זהירה, וכשעבר בדלת האכסניה,
הוא סקר אותי ואז את החלל סביבי כאילו הוא מחפש נשק.

"לא, תודה, העלמה דמיל. קרה אירוע בשכונה שלכם אתמול
בלילה, בסביבות אחת לפנות בוקר. אחת השכנות הותקפה. שמת
לב למשהו יוצא דופן?"

"אלוהים אדירים. מי זו היתה? היא בסדר? מה קרה?" אנשים
שיש להם ידע מוקדם על אירוע לא שואלים שאלות.

השוטר מארה סקר אותי. "היא בסדר. האירוע מסווג כתקיפה
של חיות בר. הבחנת במשהו יוצא דופן אתמול בלילה? רעשים
כלשהם? אולי איזושהי חיה גדולה שלא רואים כאן בדרך
כלל?"

"לא. צריך להתחיל לנעול את הדלת?"

"תמיד צריך לנעול את הדלת. את יודעת אם מישהו פה מגדל חיות אקזוטיות?"

"לרובין קיי יש לטאה." אמרתי לו. "איגואנה, אני חושבת." השוטר מארה הוציא מהכיס פנקס ורשם בו משהו. "כתובת?"

"היא גרה באגריין. אני לא זוכרת את המספר. זה בית לבנים. יש לה קטוס גדול בחזית."

"ואת מכירה אולי מישהו שמגדל פומה או דוב?" הנדתי את ראשי לשלילה. "אף פעם לא שמעתי על מישהו שמגדל דוב או פומה. היינו יודעים. לאנשים בשכונה הזו אין יותר מדי סודות."

"תתפלאי," הוא אמר. אתה לא יודע כמה שאתה צודק. "את מודעת לכך שלאחרונה נהרגו בשכונה שלך כמה כלבים?"

"אוי, כן. זה נורא." "אנחנו חושדים שמישהו בסביבה מגדל איזושהו טורף גדול בתור חיית מחמד." הוא הנהן לעבר ביסט. "אני ממליץ לך להקפיד לקשור את הכלב שלך ולהשגיח עליו כשהוא יוצא מהבית."

"היא." השוטר מארה מצמץ. "זו כלבה," אמרתי לו.

ביסט נבחה פעם אחת כדי לחזק את דבריי. השוטר מארה שלף כרטיס ביקור פשוט. כיתוב בכחול על רקע לבן. "אם תשמעי על מישהו שמגדל חיה אקזוטית או אם תראי חיה כזו, תתקשרי אליי בבקשה. אל תתקרבי אל החיה בעצמך."

"כמובן."

"היו לך בעיות נוספות עם בני נוער?"

הוא לא שכח. לפני שלוש שנים, זמן קצר לאחר שעברתי אל האכסניה, קלדניה הגיעה לכאן ובעקבותיה עדר קטן של ציידים ראשים. כמה מהם ניסו ברוב טיפשותם לחטוף אותה. טיפלתי בהם כמעט מיידית, אבל מר רמירו, שגר בהמשך הרחוב, הספיק לדווח למשטרה שהוא שמע יריות. הניידת של השוטר מארה היתה אחת מהארבע שהוזעקו למקום.

היות שהאכסניה הסתירה את הנזק שנגרם, ומאחר שחגיגות ראש השנה האזרחית התקיימו זמן לא רב קודם לכן, טענתי שכמה ילדים פוצצו את הזיקוקים שנשארו להם מהחג. לרוע המזל, מר רמירו שירת בעברו בחיל הנחתים, והוא התעקש ששמע יריות רובה. לא היו שום ראיות בזירה, והשוטרים נאלצו לנסוע לדרכם, אבל היה לי ברור שהשוטר מארה לא קנה את הסיפור שלי.

"שום בעיות," אמרתי.

השוטר מארה נעץ בי מבט בוחן אחרון. "תודה על שיתוף הפעולה, גברתי. בבקשה תודיעי לי אם יתגלו לך פרטים נוספים שקשורים לאירוע. יום טוב."

"יום טוב."

צפיתי בו כשחזר אל הניידת שלו. רוב האנשים נוטים לזלזל בתחושות בטן. מבחינתם מדובר באמונה טפלה. אני יודעת שהם טועים. בכל פעם שהייתי משתמשת בכוחות שלי בצורה לא אחראית, אבא היה מזכיר לי שכל בן אנוש ניחן בקסם. ההבדל בינם לכיני הוא מודעות ותרגול. רוב האנשים פשוט לא מבינים שהם מסוגלים לעשות דברים שבכוחם להשפיע על המציאות שלהם. זה כמו לגדול באזור שאין בו נהרות או אגמים עמוקים. איך תדעו שאתם מסוגלים לשחות אם אף פעם לא ניסיתם?

אבל גם בלי תרגול, הקסם מוצא לו דרכים לכצבץ. למשל, בצורת תחושות בטן. תחושת הבטן של השוטר מארה אמרה לו באופן חד־משמעי שמשוהו אצלי לא לגמרי בסדר. הוא לא הצליח להצביע על הסיבה, אבל היה עקשן מכדי להניח לעניין ולשכוח ממנו. מה שקרה אתמול התרחש במרחק כמה רחובות מהאכסניה שלי, ולמרות זאת הוא החליט לבקר גם אצלי ליתר ביטחון. עכשיו היתה לו סיבה חדשה לשים עין על השכונה, והיה לי ברור שאצטרך להתנהל בזהירות.

ואם מדברים על תחושות בטן... משוהו בשיחה עם שון לא נתן לי מנוח. עברתי על השיחה בזיכרוני והבנתי מה זה היה. הוא אמר: "מעכשיו אני אטפל בהם." בהם. כלומר – יותר מאחד. על פי מגדיר היצורים הסטוקרים נעים בלהקות, אבל לא היתה לו שום דרך לדעת את זה. אם היתה לו גישה למקור מידע שהיה מאפשר לו לזהות סטוקרים, הוא היה מזהה גם אותי ומשנה את היחס שלו כלפיי, ובטח שלא מנסה להסתער על המבצר שלי. הוא כנראה הבחין בכמה ריחות שונים. אולי להעיף אותו החוצה לא היה רעיון כזה מבריק. לא, לא, זה היה רעיון מצוין. הייתי חייבת להציב לו גבולות. חזק ככל שיהיה, לא יכולתי לתת לו להתפרע ולזלזל באכסניה ובי.

"בהם" – משמעו שאירועים ימשיכו להתרחש. מי שהביא הנה את היצורים האלה יבין בקרוב שחיסלתי אחד מהם. הוא או היא ירצו לנקום בי, ולא היה לי מושג באיזו דרך פעולה הם יבחרו. מלבד הערך המקוצר במגדיר היצורים, החיפוש שלי בנושא סטוקרים לא הניב שום מידע מועיל. הם היו מין נדיר, מספרם היה די מצומצם והם לא היו מוכרים במיוחד.

יכולתי לנסות להיעזר בשאר מקורות המידע שלי. עמדו לרשותי כמה ספרים, אבל לא האמנתי שאמצא בהם משוהו מועיל. אצטרך לחפש אזכורים אגביים שלהם בתוך דיווחים על

יצורים אחרים, אבל לאף אחד מהספרים האלה לא היה מפתח עניינים או כלי חיפוש אחרים. היו בהם בעיקר אירועים שתועדו על ידי אכסנאים שונים.

כשהייתי בת שמונה ההורים שלי לקחו אותי, את אחי ואת אחותי לחופשה בקליפורניה. ביקרנו בהמון מקומות מגניבים, וביניהם חוף הזכוכית ליד העיירה פורט בראג. בעבר נהגו תושבי האזור להשליך לאוקיינוס פסולת שהכילה לא מעט זכוכית. במרוצת השנים החליקו הגלים את שברי הזכוכית החדים, הפכו אותם לחלוקי זכוכית יפהפיים ונשאו אלפים מהם בחזרה אל החוף. בגדול, לחפש את הסטוקרים במקורות המידע שלי יהיה כמו ללכת לחוף הזכוכית ליד פורט בראג ולנסות למצוא חתיכת זכוכית מסוימת מבין אלפי חתיכות. זה עלול לדרוש הרבה זמן, וזמן הוא משאב מוגבל.

התגעגעתי לאחותי. בניגוד לאחי, שקופץ לכאן מדי פעם כשהוא מצליח להתנתק ממרחבי היקום, היא אף פעם לא באה לבקר. היא התאהבה, התחתנה ועברה לגור עם בעלה בכוכב שלו. לא באמת ידעתי איך נראים החיים החדשים שלה. קיוויתי שהם טובים.

ידעתי שאני חייבת למצוא קיצור דרך. הייתי חייבת למצוא מישהו עם ניסיון וידע מעשי רבים משלי.

ניגשתי לתמונה של הוריי ולחצתי על דוגמת העין העגלגלה במסגרת העץ. בפינה העליונה, מעל הראש של אימא שלי, הופיע כיתוב זעיר:

**בראיין רודריגז,
סיילו ויסטה 8200, דאלאס**

המילים התפוגגו כשהרפיתי מהמסגרת. בראיין רודריגז היה

אכסנאי. הוא לא הכיר אותי ואני לא הכרתי אותו, אבל אבא שלי הזכיר אותו פעם. מר רודריגז ניהל את אחת מהאכסניות הוותיקות ביותר בטקסס, אכסניה שהתקיימה עוד בימים שספרד החדשה היתה בשיאה. האכסניה של רודריגז, בניגוד לגרטרוד האנט, מעולם לא עמדה ריקה, והמומחיות והידע שנרכשו בה לאורך השנים הועברו מאכסנאי ליורשו. אם מישהו יודע משהו על סטוקרים, הרי זה מר רודריגז.

הנסיעה לדאלאס אורכת ארבע שעות. אם אצא עכשיו, אני אמורה להספיק לחזור לכאן לפני חצות. אלא אם האוטו יתפגר באמצע הכביש המהיר. לא חששתי שיקרה משהו במשך היום, אבל מרגע שתדר החשיכה, האכסניה תהיה טרף קל אם לא אהיה בה. ידעתי שאם הסטוקרים, בעלי הברית שלהם או שון יחליטו לנקום בי, זאת תהיה הזדמנות מצוינת לעשות את זה.

התיישבתי ולגמתי תה. אף פעם לא פגשתי את מר רודריגז. אבא שלי הרעיף עליו שבחים, והייתי נוכחת כשאימא שלי כתבה את השם והכתובת שלו על התמונה. הם אמרו שהוא איש עתיר ידע ושאני יכולה לשאול בעצתו. עם זאת, הוא לא היה חבר. כשהורים שלי נעלמו, כתבתי לו מכתב ולא זכיתי לתשובה.

ידעתי שאין טעם להתקשר אליו. אף אכסנאי לא ישיב לשאלות בטלפון. האכסנאים הם ישויות ניטרליות, וכולנו פועלים באופן חשאי ועצמאי באכסניות רחוקות זו מזו. כולנו מעמידים את שלומם של האורחים שלנו במקום הראשון. כולנו מסתמכים על רושם ראשוני ולחיצת יד, ועושים עסקים רק פנים אל פנים.

גם אם אסע עד דאלאס, אף אחד לא מבטיח לי שמר רודריגז יענה על השאלות שלי.

מה לעשות?

לא היה שום טעם לשבת ולחכות שהסטוקרים יעשו את הצעד הראשון. לא היה לי מושג מה תהיה שיטת התקיפה שלהם, ולא

ממש ידעתי מהן היכולות שלהם. האם יש ישות כלשהי שמושכת בחוטים, או שסתם זרקו אותם פה כדי לזרוע הרס?

לעזוב את האכסניה היה צעד שכרוך בסיכון, אבל ידעתי שאין לי ברירה אחרת. החלטתי להיות מעורבת – החלטה שגויה, אולי, אבל כבר מאוחר מכדי להתחרט – ואני צריכה לנקוט צעדים כדי להגן על האכסניה. ידע מוקדם הוא נשק.

חוץ מזה, בשלוש השנים האחרונות שיפרתי את מערכות האבטחה של האכסניה. ביצענו אימונים ותרצלנו תרחישים שונים. נכון, האכסניה תהיה פגיעה יותר בהיעדר, אבל כל ניסיון לפרוץ לתוכה יהיה כרוך בהמון רעש. והיתה לי הרגשה שרעש הוא הדבר האחרון שמישהו כאן רוצה.

ידעתי שאם אני רוצה לנסוע, זה הזמן. קלדניה היתה האורחת היחידה שלי באותו רגע וידעתי שהיא תהיה בטוחה במגורים שלה. אבל אם פתאום יופיע אורח נוסף, אצטרך לבטל את הנסיעה.

קמתי ועליתי אל המרפסת הצפונית של הקומה השנייה. קלדניה ישבה שם בכורסא החביבה עליה והשקיפה אל הרחוב. היא ראתה אותי וסימנה לי באצבעותיה הארוכות. "תסתכלי. זה מסקרן ביותר."

התיישבתי לידה. ממש מתחתינו, צמד שוטרים ניסו להרגיע שני כלבי גישוש. הכלבים הגדולים והמטופשים התרוצצו ומתחו את הרצועות. השוטר מארה ושוטר נוסף התבוננו בהם מהצד. לבסוף אחד מהכלבנים הצליח להרגיע את הכלב שלו ואמר לו משהו. כלב הגישוש הצמיד את אפו אל האספלט בצייתנות, הלך שלושה צעדים קדימה ומייד נסוג ביללות וטמן את זנבו בין רגליו.

"הם מריחים את היצור שהבאת לכאן בלילה?"

"הם מריחים את שון אוונס."

כשהסתתרתי עם השלל הזוועתי שלי בין השיחים אתמול בלילה, הבנתי שהדם הלבן של היצור מתנדף מהקרקע תוך כחמש דקות. הדרך היחידה לעלות על עקבותיי היתה לעקוב אחרי סימני הגרירה או אחרי הריח שלנו. לכן החלטתי להסתכן ולגרור את היצור על הכביש הפתוח, והתכוונתי לברוח או להסתתר לשמע הרחש הקל ביותר. בסופו של דבר הגעתי לרחוב אוטר, שמתחבר לדרך איגריין. בדיוק כשהתכוונתי לפנות לאיגריין ראיתי צל שחור, גדול ומדובלל, רץ על ארבע. שון. הוא דהר במורד רחוב קמלוט ואני נשענתי על הגדר הקרובה ביותר כדי לנוח לרגע. הלב שלי הלם מהר כל כך עד שפחדתי שהוא פשוט יקפוץ לי מתוך החזה.

כלב הגישוש השני נע בחוסר מנוחה במקומו ויילל. זו היתה יללה עצבנית ומפוחדת.

"אתמול בלילה הוא חיזק את הסימונים שלו," אמרתי. "אני בטוחה שיש לו הגדרות די יומרניות לגבי השטח שלו, אז הוא בטח התרחק לא מעט כדי לסמן את הגבולות. אבל כשהמשטרה הופיעה הסקרנות הכריעה אותו, והוא עבר לצורה סמויה כדי להגיע מהר ולראות הכול מקרוב. הפרומונים שלו השאירו שובל ריח לאורך כל הרחוב."

לאנשי זאב יש שלושה מצבים בסיסיים: דמות אנושית, שהיא הצורה הכי מפותחת ונקראת צורת מ"פ – מבצעים/פעולה; דמות סיכול ממוקד, שהיא מפלצת בדמות ספק אנושית ספק זאבית שמצטיינת בקרבות פנים אל פנים; ות"ת – תוך־כדי־תנועה, דמות סמויה שמאפשרת להם לעבור מרחקים גדולים במהירות ובשקט. כאשר הם משנים צורה, תערוכת הכימיקלים בגוף שלהם גורמת לשחרור פרומונים שמלחיצים הולכים על ארבע. גברת ז', אשת זאב מבוגרת שהיתה אורחת קבועה באכסניה של הוריי, סיפרה לי ששחרור הפרומון הוא סימון מכוון שטבוע בהם ואינו

בשליטתם. כשהם מבצעים יחד משימות, הפרומונים מאותתים שחברי הצוות שלך שינו צורה. אות חשאי, בלתי נשמע ובלתי נראה, שלא מסגיר את נוכחותם.

לכלבי השכונה לא היתה שום בעיה עם שון בצורתו האנושית. שון "הזאב", לעומת זאת, עורר בהם פחד. ידעתי שפליטת הפרומון נפסקת כרבע שעה אחרי שינוי הצורה, אבל משאירה חותם ריח שלא מתפוגג במשך שעות ארוכות. שון שינה צורה זמן קצר קודם לכן והימרתי על כך שהוא ישאיר ריח חזק. מתברר שצדקתי. הפרומונים שלו הטריפו את כלבי הגיטו עד כדי כך שהם סירבו לעקוב אחרי שובל הריח שהותיר, ומכיוון שהמסלולים שלנו היו זהים, הם סירבו לעקוב גם אחריי. בהיעדר סימני דם ושובל ריח, לא היתה שום סיבה לקשר בין האכסניה וביני לבין סימני הטפרים על דלת של בית במרחק כמה רחובות מכאן. ובדיוק אז השוטר מארה הסתובב פתאום והביט ישירות אלינו.

"הוא חושד במשהו," אמרה קלדניה.

"אין לו שום ראיה."

"אם הוא יהפוך אי-פעם למטרד רציני, אני יכולה לאכול

אותו. הוא נראה טעים."

"תודה, אבל זה לא יהיה נחוץ." וזה לא היה מוזר. בכלל

לא.

קלדניה חייכה. "תופתעי לגלות כמה קשה להיפטר מגופה אנושית. להערכתך הוא שוקל בערך שמונים קילו. זה הרבה בשר להיפטר ממנו. אפשר להקפיא אותו. הוא יזין אותי לפחות שלושה חודשים."

הוא גם נשוי באושר ואבא לשתי בנות קטנות. אחרי המפגש הראשון איתו גיגלתי אותו ומצאתי את הבלוג של אשתו. היא תרפיסטית ואוהבת לסרוג.

"אני צריכה לנסוע." אמרתי. "אחזור היום לפני חצות. תישארי בתוך האכסניה, בבקשה."

"בהחלט. יש לי ספר חדש של אלואיזה ג'יימס שיארח לי לחברה."

תוך עשר דקות התרמיל שלי היה ארוז. חזרתי אל הטרקלין. האכסניה חרקה סביבי.

"אני אחזור הלילה." ליטפתי את הקיר. "אל תדאגי. תפעילי נוהל אבטחת היעדרות בעוד שישים שניות."

ליטפתי את ביסט, לקחתי את המפתחות ויצאתי החוצה. השייטסו ייבבה בשקט.

"תשמרי על האכסניה. יכול להיות שהיא תצטרך עזרה. אחזור בקרוב."

הוצאתי את המכונת מהחניה, ואז עצרתי לכמה רגעים ברחוב וספרתי לאחור – חמש, ארבע, שלוש, שתיים... אחת.

הבית הדהד. מבחון דבר לא השתנה, אבל ידעתי שמאחורי הזוגיות והווילונות, התריסים נסגרו. שתי הדלתות הפונות אל הרחוב ננעלו וסגרו את הבריח. שתי הדלתות הגלויות פחות פשוט התמזגו בקיר. האכסניה הפכה למבצר, והיא תגן על עצמה ותתעד כל דבר שיקרה בזמן שאיעדר.

תנהגי במהירות המותרת, תגיעי לדאלאס, תבקרי את מי שצריך, תחזרי. אל תתעכבי. התרחקתי לאורך הרחוב. ככל שאגיע לשם מהר יותר, כך אוכל להקדים לחזור.

4

כביש איי-45 נמתח לפניי כמו סרט שטוח של אספלט, תחום משני צדדיו בעצי ינבוט, מילה ואלון. המכונית שעטה וגמאה את הקילומטרים במהירות. תמיד אהבתי לנהוג. כמו אימא שלי.

אבא שלי נולד בתקופה שבה מהירותו המרבית של אדם היתה מהירות דהרתו של סוסו. ברגע שאבא היה נכנס לרכב, הוא היה פוצח במה שאימא קראה לו בחיבה "המופע של ג'רארד". בתחילת כל נסיעה הוא היה מתיישב במושב ליד הנהג בדממה מוחלטת ואוחז בידית הדלת באצבעות לבנות ממאמץ. פניו החיוורות עטו הבעה נוקשה של נחישות קודרת ועיניו היו פקוחות לרווחה, והוא נשאר במצב הזה עד שהשתלכנו בתנועה. בשלב הזה הוא היה מתחיל להצביע על מכוניות ולציין את הסכנות בדרך בקול שקט ולגמרי לא רגוע, ועוצם עיניים בדריכות עם כל החלפת נתיב. אם היתה לפנינו מכונית כשהגענו לרמזור אדום הוא היה מציב את הידיים מול הפנים שלו, ולפעמים מול הגוף של אימא כדי להגן עליה בזמן העצירה. באחת הנסיעות המשותפות, סמיטריילר ענקי התקרב אלינו קצת יותר מדי. אבא צעק, "אלוהים, הלן, תורזי את הסוסים!" ואחר כך היה נבוך במשך יום שלם.

פעם היתה לי מורה שסבלה מחרדת טיסות קשה. היא אמרה לי שבכל פעם שהיא עולה למטוס, היא משוכנעת לגמרי שהיא עומדת למות. היא הכינה תיקיית נייר מקושטת בציור של גולגולת ועצמות מוצלבות, הניחה בה את הצוואה שלה ואת פוליסת ביטוח החיים, והשאירה אותה במקום בולט כדי שאם היא תמות המשפחה שלה לא תצטרך "לקושש מידע". הלך הרוח של אבא שלי, האדם האמיץ ביותר שהכרתי, היה דומה: בכל פעם שהוא נכנס לרכב, הוא הניח שהוא – או אימא או אני, מה שהיה הרבה יותר גרוע מבחינתו – לא נסיים את הנסיעה בחיים. כל נסיעה במכונית היתה בשבילו חוויית סף מוות.

למרות זאת, אימא הצליחה איכשהו ללמד אותו לנהוג. לעיתים רחוקות, כשבאמת לא היתה שום ברירה אחרת, הוא היה נוהג ברחוב השקט שגרנו בו ונוסע קילומטרים בודדים אל חנות המכולת ואל תחנת הדלק. הוא לא היה מוכן שנצטרף אליו לנסיעות האלה, כי לא רצה להיות אחראי למותנו. הוא אף פעם לא נהג במהירות שעלתה על חמישים וחמישה קמ"ש. כשהיה חוזר עם הקניות, אבא היה מחנה את המכונית בשביל הגישה, יוצא ממנה, נשכב על הדשא ומביט בשמיים במשך עשר דקות. לפעמים הייתי נשכבת לידו. היינו מסתכלים על השמיים ועל העצים המרשרשים מעלינו ושמים שאנחנו בחיים.

אני כל כך מתגעגעת לשניהם. אני אמצא אותם. איפשהו חייב להיות מישהו שידוע עליהם משהו. יום אחד המישהו או המישהי האלה ייכנסו לאכסניה שלי, יראו את התמונה של הוריי על הקיר, ואני אראה על הפנים שלהם שהם יודעים. ואז אמצא את ההורים שלי.

קולו של דארת' ויידר בקע ממערכת הניווט והורה לי לצאת ביציאה הקרובה. כעבור עשר דקות, אחרי שפניתי שמאלה "אל הצד האפל", חניתי לפני בית גדול המרוחק מהכביש. קירות

כתמתמים וגג רעפים בצבצו פה ושם בין הדקלים הגבוהים והדקים ועצי השיטה שהקיפו אותו. שביל אבן מפותל חצה את הדשא והוביל אל הבית.

חציתי את הכביש ועצרתי בתחילת השביל. חרקי רפאים פרפו על עורי. השערות הקטנות שעל עורפי סמרו. עמדתי על סף שטחה של אכסניה אחרת.

צעדתי צעד אחד קדימה. הקסם התגלגל סביבי. חיכיתי בלי לזוז והתכוונתי להמשך. אם האכסנאי לא ירצה שאיכנס, הוא יבהיר לי את זה. אכסנאים רבים העריכו את אבא שלי משום שלפני שהפך לאכסנאי, הוא סיכן את חייו כדי לעזור לבעלים של האכסניה שבה התארח. זה עלה לו במאות שנים של כליאה ובידוד. אבל היו גם מי שזלזלו בו. קיווייתי שמר רודריגז לא השתייך לאחרונים.

השקט התארך. ציפורים צייצו בין צמרות העצים מעליי. רגע רדף רגע. חיכיתי מספיק. מאחר שלא סילקו אותי, הנחתי שנוכחותי רצויה.

צעדתי לאורך השביל. האוויר היה מעט לח והדיף ריח רענן ונקי. אחרי אחת הפניות גיליתי את מקור הלחות: במרכז חצר מרוצפת יפהפייה עמדה בריכה רדודה ששוליה התעקלו בטבעיות. דגי קוי כתומים-לבנים שחו בעצלתיים במים ירוקים שעומקם כשלושים סנטימטר, מוקפים ערוגות צמחים מטופחות. היו שם פרחי קאנה גדולי עלים בצבעי צהוב ואדום בוהק, מקבצים של פרחי ורבנה בסגול ובארגמן, וחינניות צהובות שנתלו על השיחים כמו כוכבי זהב. דקלים ננסיים ועצי ינבוט שענפיהם נגזמו בטוב טעם הצלו על ספסלי עץ וברזל יצוק. מעבר לחצר התעגל הבית בחצי סהר בן שתי קומות של מעברים מקומרים, מרפסות מוצלות, עמודים מעוטרים, קשתות ודלתות עץ. חלפתי על פני שרידים של חתימות קסם שונות, עקבות

עוצמה שהשאירו אחריהם עשרות אורחים. ככה נראית אכסניה משגשגת שיצורים רבים ובעלי כישורים שונים מבקרים בה לעיתים קרובות. באכסניה של הוריי שררה אותה תחושה חזקה ונמרצת. תחושת חיים. רק לשם ההשוואה, אם האכסניה הזו היא זרקור, גרטרוד האנט היא להבה בעששית בודדת. זה בסדר, הבטחתי לעצמי. יום אחד...

אדם כרע ליד אחת מערוגות הפרחים וטיפל בזהירות באדמה בעזרת מגרפה קטנה. הוא נראה בן קרוב לשישים. שערו הכהה היה שזור שיבה ועורו הכהה נחרץ קמטים עמוקים, מעשה ידי הזמן ואיתני הטבע. זקן קצר וגזור בקפידה כיסה את הלסת שלו. לידו עמדה אישה צעירה בשמלה כחולה בגזרה שמרנית ובנעלי סירה כסופות. תלתליה הכהים היו אסופים בתסרוקת מסוגננת. היא היתה מבוגרת ממני בכמה שנים, אבל את ההבעה שלה זיהיתי מייד. זו היתה הבעה שכל ילד בן שתים-עשרה ומעלה מסוגל לזהות ולחקות בקלות. הבעה שאמרה, "אבא שלי אוכל לי את הראש. שוב. הייתם מאמינים?"

"...אם הייתי רוצה לטפל בזה בעצמי, איזבלה, לא הייתי מבקש את עזרתך."

אוי, לא. רק לא הקול של האבא הסבלני.
"כל המטרה של האצלת סמכויות היא שלא אצטרך לבצע את כל המשימות בעצמי."

איזבלה נאנחה. "כן, אבא. יש לך אורחת."
"אני בהחלט מודע לנוכחותה, תודה." האיש נעץ בי עיניים כהות וחדות. "אפשר לעזור לך?"

זו היתה כנראה טעות לבוא לכאן. "אבא שלי אמר לי פעם שיש כאן מישוהו שאוכל לפנות אליו אם אצטרך."

"איך קוראים לו?"

"בריאן רודריגז."

האיש הנהן בסבלנות. "אני יודע איך קוראים לי. איך קוראים
לאבא שלך?"

"ג'רארד דמיל."

האיש בחן אותי. "ג'רארד דמיל? את הבת של ג'רארד ושל
הלן?"
הנהנתי.

הוא התרומם. "תודה לך, איזי. זה הכול."

איזבלה שוב נאנחה. "זה אומר שסיימת להטיף לי?"

"כן. בתשובה לשאלה שלך, תגידי לעיפרית שאם הם רוצים
להשתמש בחדר האוכל הרשמי, הם יצטרכו להציג איזושהי
התחייבות בכתב מצד החאן שלהם שהם יישאו בהוצאות. זה
ישתיק אותם." הוא הצביע על ספסל. "שבי, בבקשה."

איזבלה טלטלה את ראשה מצד לצד, והמשיכה בכך גם
כשהסתובבה והלכה לכיוון הבית. התיישבתי על הספסל לידו.

"דינה דמיל," בריאן רודריגז אמר בקול עמוק ומעט צרוד.
"כששמעתי שעברת לגרטרווד האנט חשבתי שתבואי לבקר אותי
מוקדם יותר."

"לא הייתי בטוחה שתרצה לראות אותי."

"יקירתי, אביך סיכן את חייו למען אשתו וילדיו של אכסנאי.
את מאוד צעירה, כך שכנראה אין לך מספיק ניסיון כדי להבין
כמה נדיר למצוא אורח שיסכן את חייו למעננו. ג'רארד הוא
אדם אמיץ ביותר."

"הוא היה מגדיר את עצמו כטיפש ביותר."

"אכן. הוא העמיד פנים שהוא נבל ועשה הרבה רוח, אבל הוא
תמיד היה אדם צנוע. כל האכסנאים מכירים לו תודה, ואימא
שלך, בנדיבות ליבה, הצילה אותו מכלא נצחי. הבת שלהם תמיד
רצויה באכסניה הזו. למה חשבת שלא?"

"לא ענית על המכתב שלי."

"איזה מכתב?"

"אחרי האירוע שלחתי לך מכתב. זה היה לפני כמה שנים."
מר רודריגז הניד את ראשו לשלילה. "לא קיבלתי אותו. מה
כתבת לי?" התרשמתי שהוא אומר את האמת.

"שאלתי אם אתה יודע משהו בקשר להיעלמות שלהם."
תקווה זעירה ושברירית רפרפה בכנפיה בחזה שלי.

מר רודריגז נשען מעט קדימה. "במילה אחת – לא. אנשים
נעלמים מדי פעם, אבל אכסניה שלמה? זה עניין חסר תקדים.
ההורים שלך זכו להערכה רבה. כשקרה מה שקרה, חקרתי את
העניין, ולא הייתי היחיד. אבל כל החוכמה והניסיון המשותפים
שלנו לא הועילו. אנחנו לא יודעים דבר."
התקווה גוועה. השתדלתי להסתיר את האכזבה כמיטב
יכולתי.

"את בוודאי מתגעגעת אליהם."

"כן." בכל יום ויום.

"אני מצטער."

"תודה."

מר רודריגז שיגר אליי חיוך קטן. "ובכן, מה אני יכול לעשות
למענך, בתם של ג'רארד והלן?"

הוצאתי תמונה של הסטוקר ונתתי לו.

מר רודריגז נעץ מבט בתמונה. ניצוץ של דאגה ניצת
בעיניו.

"סטוקר מא'אבי. יצורים גועליים. נקמניים ואכזריים. האכסניה
שלך בסכנה?"

"כן." בעיקרון העמדתי את האכסניה בסכנה מרגע שהתערבתי.
"בהתחלה הסטוקר הרג כלבים. ואז עלה מדרגה. אני חושבת
שיש כמה. איך הם הגיעו לכאן?"

"כמו שכל האחרים מגיעים." מר רודריגז בחן את התמונה.

"השאלה היא למה ומי הביא אותם לכאן. אין לך איזשהו אורח יוצא דופן?"

"רק קלדניה."

"אאה, כן. מעטים היו מוכנים לקבל אותה כאורחת. אני מניח שהיא משלמת בעין יפה, אבל הצרות שהיא מביאה איתה לא מצדיקות את ההכנסה."

"לא קיבלתי אותה בגלל הכסף," אמרתי לו. "כלומר, הוא בהחלט מבורך, אבל האכסניה זקוקה לאורחים."

בריאן רודריגז חיך. "אה. ההורים שלך היו גאים בכך. אנשים בגילך לא תמיד מבינים את האמת הפשוטה: אכסניות זקוקות לאורחים כדי לפרוח."

ההורים שלי אף פעם לא סירבו לקבל אורח, גם אם היה קשה מאוד לארח אותו. זו פשוט היתה הדרך שלהם. לא ראיתי שום סיבה לנהוג אחרת.

מר רודריגז טפח על התמונה. "לפני שנים, כשהייתי הרבה יותר צעיר, ההורים שלי שלחו אותי לחוף המערבי לטפל באיזשהו עניין אישי. התארחתי בבלו פולז. זאת אכסניה שמתמחה באורחים מסוכנים. היה שם יצור שנקרא דהאקה. כשנכנסתי לאכסניה הוא היה בלובי, והייתי צריך לחכות כמה דקות עד שהוא יסיים את ענייניו. זה היה לפני שלושים שנה, אבל אני זוכר את זה כאילו זה היה אתמול. הוא לבש שריון והיה חמוש ברובים מתקדמים, וליד הרגליים שלו ישבו שני סטוקרים. להיות איתו באותו חלל היה כמו להיות כלוא בתוך כלוב עם חיה מרושעת ורעבה. היתה תחושה של סכנה. הדהאקה פלט אותה כפי שאש פולטת חום. הסטוקרים הסתכלו עליי והזילו ריר. ראיתי את הרעב בעיניים שלהם. מבחינתם הייתי טרף. מזון."

הוא הצטמרר וטלטל את ראשו. "דהאקה העיף בי מבט כשעבר לידי בדרך אל החדר שלו. הרגשתי כאילו מישוהו שפך

לי דלי מלא מי קרח על הראש. כל השערות שלי סמרו. הוא שפשף את זרועו. "הייתי בחור צעיר, בן עשרים. היו לי כוחות מיוחדים. הרגשתי בן אלמוות. אבל באותו רגע הבנתי לראשונה שאני יכול למות."

זה לא נשמע טוב. בכלל לא. "והסטוקרים היו איתו?" מר רודריגז הנהן. "דהאקה הם גזע מתבודד ומאוד אלים. הם מתגאים ביכולת להרוג, והרבה פעמים הם משתמשים ביצורים אחרים כמו שציידים משתמשים בכלבים. סטוקרים הם חיות הציד המועדפות עליהם."

חשבתי בקול רם. "אבל למה שדהאקה יבוא לרד־דיר? אין שם שום דבר. ואם זה כן דהאקה, למה הוא לא בא לאכסניה?" "אני לא יודע. יש דרך אחת לברר אם מדובר בדהאקה. הם משתילים משדרים בחיות שלהם. אם יש לך עסק עם דהאקה, תמצאי משדר בגופה של הסטוקר שאצלך."

יצור מאוד אלים, חמוש בנשק מתקדם ומאובזר בלהקה של חיות רצחניות. איך לעזאזל אני אמורה להתמודד עם זה?

"הלוואי שהייתי יכול לעזור," אמר מר רודריגז. "תודה לך." שנינו ידענו שהוא לא יכול. כל אחד צריך לדאוג לאכסניה שלו. "הייתי שמחה אם האכסניה היתה חזקה יותר, זה הכול."

"אפשר להציע לך עצה שלא ביקשת?" "אני מוכנה לקבל כל עצה שתהיה מוכן לתת."

הוא הסתובב והחווה בראשו אל האכסניה. "קאזה פליס היא אכסניה מבוקשת מאוד. אנחנו משרתים את דאלאס, פורט וורת' וחלק גדול מאוקלהומה. יש לנו מעמד ושם של מקום שלרוב האורחים נוח ונעים להתאכסן בו. בקיצור, אנחנו ההוליריי אין של העולם הזה."

כן, האכסניה שלו משגשגת ושלי לא. הייתי מודעת לעובדה הזו עד כאב. "אני לא בטוחה שהבנתי."

"כשגרטרוד האנט נבנתה, היא עמדה בצומת דרכים. זה היה מזמן, ומרגע שהדרכים השתנו האכסניה עמדה נטושה, ואני מנחש שלמרות הקרבה לאוסטין ויוסטון לא מגיעים אליה הרבה אורחים. מה שאני מנסה לומר הוא שיש סוגים שונים של אכסניות. חלק מהן דומות לקאזה פליס ומשרתות מגוון רחב של לקוחות. אחרות משרתות קהל מצומצם יותר של לקוחות נבחרים. אורחים בעלי צרכים מיוחדים. המיקום המרוחק של האכסניה שלך הוא עובדה. את לא יכולה לשנות אותה. אבל את יכולה להפוך אותה ליתרון. אם תצליחי, המוניטין שלך ידבר בעד עצמו. הייחודיות שלך יכולה להפוך לנכס, כפי שקרה בבלו פולז."

"תודה לך." זו היתה עצה טובה. רק שלא היה לי מושג איך ליישם אותה. "אני יכולה לבקש ממך לערוך היכרות ביני ובין האכסנאי של בלו פולז? אולי אוכל להתקשר אליו ולבקש ממנו מידע נוסף על ההאקה."

מר רודריגז נד בראשו לשלילה. "אני מצטער, אבל בלו פולז נהרסה לפני שבע-עשרה שנה. אחד האורחים יצא למסע הרג ורצח את האכסנאית ואת משפחתה. טרגדיה נוראית." אממ. מתברר שאני יכולה להצליח בדיוק כמו אכסנאית שמתה בדרך איומה.

קמתי מהספסל. "תודה רבה לך על כל העזרה. אני חייבת לזוז."

"זו היתה נסיעה ארוכה. את רוצה אולי לאכול משהו?"

"לא, תודה. אני רוצה לחזור מהר ככל האפשר."

מר רודריגז הנהן. "אני מבין. אם יש עוד משהו שאני יכול לעשות, את מוזמנת להתקשר. אעזור לך בכל דרך שאוכל."

התחלתי ללכת בשביל. אה, לעזאזל. שון. "מר רודריגז?"

"כן?"

"יש לך מושג למה איש זאב מסוים יהיה חזק הרבה יותר

מהשאר?"

מר רודריגז חייך ואמר באותו קול מלא סבלנות שבו דיבר עם

בתו: "בדקת במגדיר היצורים?"

"כן. לא מצאתי שם שום אזכור רלוונטי."

"קיבלת את המגדיר עם האכסניה?"

"כן. כל הספרים והחפצים שלי נעלמו עם ההורים שלי."

מר רודריגז הנהן שוב. "הוא כנראה לא מעודכן. לפני שאנשי

הזאב פוצצו את הכוכב שלהם, הם גידלו דור שני של לוחמים

שנועדו להגן על השערים מפני לגיון השמש, בזמן שהאוכלוסייה

מתפנה. הם דומים לאנשי הזאב הרגילים, אבל הם הרבה יותר:

יותר חזקים, יותר מהירים, יותר קשים לחיסול, יותר תוקפנים.

יותר בכל מובן. הם קצת פחות יציבים, אבל זה לא הדאיג אף

אחד כי ממילא לא ציפו שהם יצאו מזה בחיים. די טיפשי, לא?

הם היו אמורים לעמוד בתנאים בלתי אפשריים מול כוחות

נעלים מהם מכל בחינה, להגן על השערים בכל מצב, לפעמים

רק באמצעות כוח הרצון שלהם. בשביל זה יצרו אותם, ואחר כך

התפלאו שהם לא פשוט הרימו ידיים ומתו בסוף. רוב בני הדור

השני נהרגו בפיצוץ הסופי, אבל כמה מהם הצליחו לעבור דרך

השערים. הם די נדירים, ואנשי זאב אחרים שומרים מהם מרחק.

יש הטוענים שהם מוחרמים או אפילו מנודים. אחרים טוענים

שזו הדרך להעניק להם את המרחב והכבוד שמגיעים להם לאור

מעשי הגבורה וההקרבה שלהם בקרב. תלוי את מי שואלים. אם

תיתקלי באחד מהם, אני ממליץ לך לטפל בו בכפפות של משי.

אם איש זאב כזה יחליט שאת מהווה איום, הוא יגיב באלימות

פתאומית וקיצונית, וקשה מאוד לחסל אותם."

נסעתי ישר הביתה. ברור שנתקעתי בפקק תנועה בכביש המהיר. סמיטריילר התהפך וחסם את שני הנתיבים. ברדיו אמרו שהפציעות לא קשות, אבל זה לא שינה את העובדה שהגעתי הביתה רק אחרי שהחשיך. הרחוב היה ריק. שום עלה לא רעד על האלון הזקן בחצר, וענפיו נטפו עלטת חצות על הדשא.

הבית דההד לקראתי ופתח תריסים ומנעולים. ביסט דהרה לכיוון הרגליים שלי, זינקה בהתלהבות מצד לצד ורגליה הסתבכו זו בזו כשהקיפה אותי במעגלים נרגשים.

"גם אני אוהבת אותך, כלבה טיפשונת."

הדלתות נפתחו ונכנסתי פנימה. ריח מוכר של קינמון הקיף אותי, והמנורות נדלקו בזו אחר זו והפיצו אור רך. בירכתי את התמונה של הוריי בניד ראש. הלחץ שרבץ על כתפיי במהלך הנסיעה נעלם. הגעתי הביתה.

הכנתי לעצמי קפה והתיישבתי על הכיסא שלי בטרקלין. ביסט קיפצה אל ברכיי.

"מסוף, בבקשה."

הקיר לפניי נסדק, התקפל לאחור וחשף פני שטח חלקים של מסך.

"קול."

שני רמקולים גדולים הגיחו מתוך הקיר ליד המסך.

"הקלטות הווידאו מאז שיצאתי."

המסך התפצל והציג ארבע תמונות שונות. מכוניות. שני ילדים על אופניים. רוח מניעה את ענפי האלון. אישה מבוגרת עוברת על פני הבית בריצה – זו לא הפעם הראשונה שראיתי

אותה. היא רצה ליד הבית מדי יום אחרי הצהריים, בגשם או בשמש. "להריץ קדימה לפעילות הבאה."
היום הפך לערב ואז ללילה. בתמונה העליונה בצד השמאלי של המסך נראתה דמות כהה עומדת על גבול האכסניה. השעה היתה 23:22.
"להגדיל."

הדמות גדלה עד שמילאה את רוב המסך. שון אוונס, בחולצת טריקו אפורה ומכנסי ג'ינס רפויים. הוא רחרח את האוויר, הסתובב והסתכל ישירות אל המצלמה. העיניים שלו זרחו כמו שני ענברים. ואז, בכוונה מלאה, הוא שלח רגל ופסע צעד אחד אל תוך שטח האכסניה.

בריוק מה שהיה חסר לי. נשענתי לאחור וצפיתי בסרטון. ההקלטה של המצלמה הפנימית שתפסה את השליש הימני של המסך הפיקה קול חלש, אנחה. הבית חרק והתכוונן להגן על עצמו.

שון הקיף את המבנה בצעדים רכים וקלים.
ביסט הופיעה על המסך. היא דילגה במורד המדרגות ונדחקה החוצה דרך דלת הכלבים. התמונה מהמצלמה החיצונית שוב גדלה וכיסתה את המסך כולו.

ביסט נעצרה במרפסת לחצי שנייה, ואז זינקה קדימה וניתרה בצורה מצחיקה על המדרגות. היא הקיפה את הבית ונעצרה במרחק של כעשרה מטרים משון.
הוא הסתובב אליה.

ביסט חשפה שיניים לבנות קטנות ונבחה.
"תשמעי, כלבה, ואני ממש נדיב שאני קורא לך ככה, בואי לא נעשה בעיות אחד לשני."

ביסט שוב נבחה. היא העמידה פנים שהיא מתכוונת לתקוף ואז נסוגה.

"לכי מכאן", שון אמר. "תסתלקי. אני לא רוצה לפגוע בך." הוא בחן במבטו את הדלת האחורית. כנראה החליט שזו הדרך הקלה ביותר להיכנס. ביסט נבחה פעם נוספת.

"כן, כן. מה שתגירי." שון התקדם צעד נוסף לעבר הבית. ביסט נהמה. הנהמה שלה השתנתה פתאום והתמלאה נימה אכזרית. שון הביט בה מבעד לעיניים מצומצמות. הפרווה הארוכה של ביסט הזדקרה והסתמרה כמו פרוות חתול. טפרים בצבצו מרגליה. פיה נפער יותר ויותר, כאילו הראש שלה התפצל לשניים, ובתוכו נצנצו ארבע שורות של ניבים. "באיזה קטע...?" שון נסוג.

ביסט זינקה למרחק של שלושה מטרים בקפיצה אחת. שון תפס ענף של אלון צעיר ותלש אותו מהעץ. ביסט זינקה עליו והוא הניף את הענף כמו מחבט כדי להעיף אותה הצידה. ביסט הפיקה קול שנשמע כמו הכלאה בין סמור מרוגז ובין חתול בר עצבני ונעצה את שיניה בענף. שון טלטל את הענף קדימה ואחורה בניסיון לנער ממנו את ביסט. היא נאחזה בו בכל הכוח, והיטלטלה באוויר עם הענף. ארבע שורות שיניים פיצחו את העץ – צ'ומפ, צ'ומפ, צ'ומפ – ושון מעד לאחור עם גדם הענף בידו.

ביסט נחתה על כפותיה וחשפה ניבים: "אררררר!"
"שיט."

שון הסתובב ורץ אל עץ התפוחים הקרוב. ביסט ייללה שוב ורדפה אחריו. הוא קפץ וטיפס על הגזע עד שהגיע לענפים. ביסט חגה סביב העץ ונבחה כאחוזת טירוף. שון השעין את הרגליים על פיצול בגזע והתרווח. ביסט המשיכה לחוג במהירות סביב העץ, והקיפה אותו מימין ומשמאל במערבולת מטושטשת של שחור ולבן.

שון חשף את שיניו ונהם. בסך הכול צפיתי בסרטון, ובכל זאת הצטמררתי. זה היה קולו של טורף גדול ומפחיד – רעב, פראי ומלא ביטחון – והוא עורר בי פחד בלתי נשלט. שמחתי מאוד שאני נמצאת בתוך הבית המואר, מאחורי דלתות נעולות. כלב נורמלי היה בורח. ביסט נבחה עליו, והמשיכה לקפץ על הדשא.

"לא יכולה לטפס, אה?" שון שאל בקול עמוק וצרוד. העיניים שלו זרחו כמו שני ירחים צהובים. "כמה חבל." ביסט שוב התרוצצה מסביב לעץ ונשכה את הגזע. "תפסיקי!"

ביסט התרחקה מעט מהגזע, סבה על צירה וחזרה לנגוס בו. "תפסיקי, אמרתי! אני לא רוצה לפגוע בך." "ארררררר. ה־ה־ה־ב!" ביסט הסתחררה סביב הגזע כמו סערה של שיניים ופרווה. היא נשכה את העץ וגרסה חתיכות ממנו. העץ רעד.

שון קילל, קטף תפוח בוסר קטן, כיוון ויידה אותו בראשה של ביסט. ביסט ייללה בזעם.

הוא קטף תפוח נוסף ושיגר אותו כמו כדור בייסבול. התפוח פגע בקרקע סנטימטרים ספורים ממנה. היא קפצה לאחור. מטח של תפוחים נחבט בדשא. ביסט תמרנה ביניהם כמו שחקן פוטבול באמצע התקפה.

שון קפץ מהעץ ופרץ בריצה לכיוון הנגדי במהירות אל־אנושית. ביסט רדפה אחריו בבוהק של שחור לבן. המצלמה הסתובבה ככל יכולתה, והצליחה לתעד את הרצים עד שהגיעו לקצה המגרש ונעלמו. כעבור רגע ביסט נראתה שוב. היא טופפה אל הבית, טיפסה במדרגות, נדחקה דרך דלת הכלבים, והתמוטטה באפיסת כוחות על השטיח.

חיבקתי אותה. "הכלבה הכי טובה בעולם."
 ביסט חיככה את פניה בחולצה שלי וליקקה אותי.
 "אני חושבת שזה הזמן לחטיפים." קמתי, הלכתי למטבח
 והוצאתי מכל פלסטיק מלא בצלעות בקר שקניתי במיוחד למטרה
 הזו. השיטסו פיזזה מסביב לרגליי. הוצאתי צלע אחת והושטתי
 לביסט. היא נעלמה איתה מתחת לשולחן ולעסה אותה ברעשי
 כלב-מפלצת שמחים.
 סגרתי את המכסה והחזרתי את הקופסא למקרר. שון יחזור.
 לא היה לי ספק.
 איכשהו במהלך ארבעים ושמונה השעות האחרונות החיים
 שלי הסתבכו למדי. נאנחתי ושטפתי ידיים. הייתי עייפה מכדי
 לחשוב. צילומי הרנטגן של גופת הסטוקר יצטרכו לחכות
 לבוקר.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן